

உ

சிவமயம்.

கைலாயக்கம்பிளிச்சட்டைமுனிநாயனார்

அருளிச்செய்த

முன்ஞானம் - நூறு.

(-)

அகண்டபரிபூரணமாமுமையாள்பாதமப்புரத்தேநின்றதொருவையர்பாதம், புகன்றுநின்றகணேசனொடுநாதாக்கள்பாதம் புகழ்பெரியவாக்குடையவாணிபாதம், நிகன்றெனவேயெனையாண்டகுருவின்பாதம்நிறைநிறையாய்ச்சொரூபத்தில்நின்றோர்பாதம், முகன்றுயெனையின்றெடுத்தசின்மயத்தின்பாதமூவுலகுமெச்சுதற்குக்காப்புதானே. (க)

தாங்கிநின்றசரிதையிலேநின்றுசடம்வீழ்கில் தப்பாதுகிரிகையுள்ளேசாரப்பண்ணும், வாங்கிநின்றகிரிகைவிட்டுவிழுந்துதானால் மகத்தானவுடலெடுத்துயோகம்பண்ணும், ஓங்கிநின்றகிரிகைவிட்டுவிழுந்துதானால்உத்தமனேவுயர்ந்தநின்றஞானத்தேற்றும், பாங்கிநின்ற அச்சென்மமவுனமுத்திப்பரிவாகவாய்த்தவர்களறிந்துகொள்ளே. (உ)

அறிந்திந்தநான்குக்கும்விக்கினங்களுண்டு அப்பனே அகாமியஞ்சத்திசித்தினோடே, மறிந்துநின்றபிராரத்தந்தோயத்தோடு மகத்தானநாலுக்கும்விக்கினங்களாச்சு, பிரிந்துநின்றநாவினாற்செய்வதென்னபோரானவறுமையொடுகிலேசந்துக்கஞ், செறிந்துநின்றபெண்பொன்னுமண்ணினாலேசேர்த்துமத்திலீபோலேதியங்குவாரே. (௩)

தியங்கினால்கெற்சித்துத்துறத்திச்சண்ணுஞ்சீரறியாமிலேச்சனாயோஜகத்தினுள்ளே, மயங்கினார்நாலுபாதத்தினுள்ளு மனஞ்செவ்வையாவதெப்போநாமறிவதெப்போ, தயங்கினாருலகத்திற் கோடிபேர்கள்

சாவதும்பிறப்பதுவுங்காவடிபோலாச்சு, துயங்கினார் துடைநத்தால் ஞான
ம்போச்சசுடுகாட்டிலறிவதுபோல்சுத்தப்பாழே (௪)

பாழானமாய்கைசென்று வொழிவதெப்போ பாந்தமனஞ்செவ்
வையாய்வருவதெப்போ, வாளானவிழியுடையபெண்ணைச்சேருமயக்க
மற்றுநிற்பதெப்போமனமேயையோ, காழானவுலகமதி லாசையெல்
லாங்கருவறுத்து நிற்பதெப்போகருதிநின்ற, கோளானகருவிவிட்டுமே
லேநோக்கிக்கூடுவதுமேதென்றால்மூலம்பாரே. (௫

மூலமுதலாறுதலங்கிழேகளிமுகிர்ந்துநின்றமேலாறுமெடுத்து
நோக்கிக், கோலமுடனுன்மனையைத்தாண்டியேறிக் கொடியபொருள
னசத்திக்குள்ளேமைந்த, பாலமென்றகேசரியாறவுனைத்தாண்டிப்ப
பரமாமந்தரத்தில்ஞானமுற்றிக், காலமொடுயிறப்பிறப்புங்கடந்துடே
குங்கைவிட்டசூத்திரம்போல்சடமுமோங்கே. (௬

ஓங்காரமுகங்கொண்டுவைத்தெழுந்தோடாறுமுற்றுநின்றபஞ்
சாத்தரளிருந்திடந்தான்பாரு, ஆங்காரயானுவமும்நாவினைவும்போ
லப்பவல்லோஅகாரமுகனுகாரங்காணும், பாங்கானமகாரமொடுவிந்
நாதம் பரவியதின்மேல்நிற்கும்பராபரந்தான்மைந்தா, வாங்காணமகமே
த்தைப்பற்றியேறுமருவிநின்றலகிரியைத்தாதெறுத்துக்காணே. (௭)

ஒத்துநின்றஓங்காரமண்ணையுண்ணுமுருவியந்தமண்சென்றுச
தைபுண்ணும், பத்திநின்றசலைமதுதான்தீயையுண்ணும்பாங்கானதீச்
ன்றுகாலையுண்ணும், வெத்திநின்றகால்செய்றுவிண்ணையுண்ணும்
ந்துதப்பாசடமென்றுவேசாந்தமபோச்சு, முத்திகலந்திக்கூடுவதும்
தக்காலம்மூடோமதுவையுண்டுமேலேபாரே. (௮)

பாரப்பா அகாரமுகனுகாரத்தைதக்கொள்ளும் பாங்கானஉகார
மகாரத்தைக்கொள்ளும், நேரப்பாமகாரமதுவிந்துவைத்தான்கொ

ம்நோனவிந்துவதுநாதத்தைத்கொள்ளும், சேரப்பான முற்றுசத்தி
யத்தைத்தான்கொள்ளும்சேர்ந்துநின்ற சத்தியல்லோசிவத்தைக்கொள்
ளும், ஆரப்பாசிவந்தன்னைப்பரந்தான்கொள்ளும் அப்பரத்தைக்கொண்
டவிடமறிந்துவுண்ணே. (௯)

உன்னிநின்றுமூலமுதலாறும்பார்த்து வுருகின்ற சுழிமுனையைய
றிந்துபின்பு, மன்னிநின்றமதிமேலேசாம்பவியைக்கண்டு மருவிநின்று
மனமுறைந்துத்தேர்ந்தபின்பு, பன்னிநின்றயிவ்வளவும்யோகமார்க்கம்
பகவிரவுமற்றவிடம்ஞானமார்க்கம், கன்னிநின்ற விடங்கண்டாலவனே
ஞானி காட்டுவாள்கேசரியைக்காட்டுவாளே. (௰)

காட்டுவாள்கிரியுங்ணைமேலேயேற்றிக் கைவிட்டாலகிரியைத்தான்
கிழேதள்வள், மூட்டுவாள்குளிகையிட்டால்க்ஷணத்துக்குள்ளேமூன்
டபுவிக்கடந்துவெளியுங்காணும், ஆட்டுவாளண்டாண்டமாலைபூண்டா
ளாதிவஸ்துஅனாதிவஸ்துவாண்டுமொன்று, ஊட்டுவாள்நிர்க்குணத்தினை
மூர்த்தவள்ளியுமார்ந்துநின்றஞானசத்தியுறவுதானே. (௰௧)

உறவென்னத்தாரைவிடவுறவுமுண்டோ வுலுத்தரையோகமத்
தைத்தூஷிப்பார்கள், குறைவென்னதிரோதயிசையையத்தோலுங்கூடிய
ல்லோமாயவலைகூட்டியாட்டி, மறவென்ன ஞானமென்னமயக்கித்தள்ளி
மகத்தானசமுசாரவலையிற்போட்டாள், நிறவென்ன வாமத்தால் ஞான
மார்க்கநின்றவனேசிவயோகிவாசியாமே. (௰௨)

வாசியென்றுபவனமென்று மிரண்டுவித்தை மகத்தானசாம்ப
வியுங்கேசரியுமாண்டு, தேசியென்றால்யோகத்துக்காதிவித்தை திறமா
னமவுனமென்றால்ஞானவித்தை, மாசியென்ற மனமுடைத்தாலிரண்டு
மாகாமருவிநின்றுஅறிவறிந்தாவிரண்டுமாகும், தூசியென்ற வெளியல்
லோஅண்டவீதிசொக்காமலகிரிகொண்டுஆக்கியேறே. (௰௩)

ம்என்றாயிருள குருக்கறியும்பொய்யா,மற்றுகின்றலகிரியினால்கொண்
டுயேறமாட்டார்களறுசமையம்டுதானே. (௨௫)

சமையெல்லாஞ்சத்தியுண்டு சிவமுமுண்டு சண்டாளர் பிரித்த
லோதன்னினார்கள், சமையமெல்லாம்வேதாந்தஞ்சித்தாந்தமுமுண்டு சா
தந்தைப்பாராமற்றயங்கினார்கள், சமையமெல்லாம் நாதமுமுண்டுவிந்
வுண்டு தாக்காமற்கெட்டார்களுலகத்தோர்கள், சமையமெல்லாம்பம்ப
மாம்ஞானமுண்டுதானைவிட்டபாவத்தால்தவறிப்போச்சே. (௨௬)

போச்சப்பா ஆறாறும்பானந்தாலேயுத்தியுள்ளோர் பாணத்தாற்ச
டானையா, ஆச்சப்பாவாமமென்னதிசிதமென்பார் அதன்குணமோதி
தாயியனுஷ்டானந்தான், ஓச்சப்பாநாதாக்கள்ரிஷிகள்சித்தர்ஐசந்தவ
க்கண்டவர்கள்பானந்தாலன்றோ, காச்சமறம்பட்டதென்னவேறற்று
போல்கசடொன்றலாறுசமையங்கெட்டபாங்கே (௨௭)

பாங்கானகுண்டலிக்குள்மூலமொன்றுபாரப்பாகண்டத்தில் மூல
மொன்று, போங்கானபுருவமையமூலமொன்றுப் புகழானவிந்துவில் ல
மூலமொன்று, வாங்கானசத்திபீலமூலமொன்றுமருவிநின்றபாடத்
தில்மூலமொன்று, தேங்காமலினைதயாறுங்கண்டஞானிச் சேர்ந்துநின்ற
மும்மூலயோகியாமே. (௨௮)

ஆமப்பாநகாரமுதல்யகாரமானதிற்கும் அவ்வளவும் யோகத் தின்
மூலமாச்சு, காமப்பா அகாரமுதலுகாரந்தொட்டுசாதகமாய்மகாரமானை
ஞானமூலம், ஓமப்பாசிகைசராசுவனத்திற்காணும் உற்றேற வுற்றேற
அகண்டவீதி, காமப்பாஉண்டாக்கால்யோகசித்தி கடுங்கானற்பெ
ண்ஞானமாச்சே. (௨௯)

ஆச்சித்தவரிசைவிட்டுவுலகஆசான் ஆதியொன்றுஅந்தமொன்
றவிமதிதானென்பான், மூச்சற்றவிடந்தாட்டுத்தெரியாதேதகின்றுமுன்
னேதுபின்னேதுசாங்கமென்பான், வாச்சித்தமயக்கந்தானுலகந்தார்

கேட்டார் மனுவைவிட்டு யேறியல்லோ சமையத்தோர் கேட்டார், ஐச் சிந்தவிதமறிந்தோன் யோகஞானி உம்மென்றுகும்மென்றநாதமாமே.

நாதமப்பா யோகத்திலேந்துநாதம் நலமானமவுனத்திலேந்துநாதம், வேதமப்பாகடந்திடத்தேசுத்தநாதம் வெட்டவெளிக்குள்ளேயொரு நாதமுண்டு. போதமப்பாகடந்திடத்தே யந்தநாதம் புகழாகச்சேவித்து நிற்குமென்றுரைத்தான், காதமப்பா தூரமல்ல அந்தோஅந்தோ கண் ணிமைக்குள்விண்ணுக்குள்கலந்துகாணே. ௨௯

விண்ணேது வெளியேது வொளியங்கேது விரைந்திடு மூன்றும மல்லோகேசரிதானச்சு, கண்ணேது காதேது மூக்கங்கேது கண்டிப்பாய் கண்டதெல்லாமழிந்துபோச்சு, ஒண்ணேதிரண்டேது சமரசந்தனேது வற்றுப்பார்வெட்டவெளியொன்றுமில்லை, எண்ணேது நினைவேது அறி வங்கேது யேகமாய்க்கலந்தமுத்தி யிடத்தைக்காணே. ௩௰

புத்திகொண்டுஞானநூல் பார்த்துப் பார்த்து வுலகத்தோர் ஞா னமெல்லாம் வந்ததென்று, பத்திகொண்டு அலைவார்கள்விண்ணைப்பா சார்பாழானமனதையங்கேநிறுத்தமாட்டார், முத்திகண்டவிடமெங்கே யென்றுகாணார்மூச்சற்றுநின்றிடத்தைநோக்கிப்பாரார், சித்திகண்டால் சித்திகொண்டு செய்யமாட்டார் சேர்ந்துமதாயிருக்கறியார் இருடர் தானே. ௩௧

தானென்றவாணவத்தை நீக்கமாட்டார் சண்டாளகோபத்தைத்த ள்ளமாட்டார், ஊனென்றசுகபோக மொழிக்கமாட்டார், உற்றுநின்ற சையோசம்விடுக்கமாட்டார், பாவென்றஞானவெள்ளமுண்ணமாட்டா ர்பதறுமல்மவுனத்தே யிருக்கமாட்டார், வாவென்ற பொருளென்ன வெளிதோமைந்தா மகத்தானமனமடங்கயெய்யுங்காணே. ௩௨

காணிந்தவுலகத்தில் மாயக்கூத்துங் கண்மூக்குச் செவியோடுமிக் திரியக்கூத்தும், பூணாந்தவாசியினால் வருமைக் கூத்தும் புகழானஜென

னமொடு மானக்கூத்தும் ஆணிந்தவண்டமெல்லாம் படைத்தகூத்தும் ஆங்காரமனம்புத்தி யானகூத்தும், தோணிந்தப் படிபடைத்த பாபே ஐயா சொற்பெரியபூரணமேயென்றுகூவே. ௲

கூவையிலேயாத்தாளைத் தொழுதகூவுகுறையாதகருணையினால் ரும்பிபார்த்து, தாவையிலேமதலையைத்தான் தாய்தான்சென்றுசார்வ கயெடுத்ததுபோலுன்னைமைந்தா தேவையிலேயெடுத்தணைத்துவுயின வைப்பாள் செகச்சாலமாடுகிற திருட்டுத்தாய்தான், பாவையிலேய ஞ்சென்றுபாவாவிட்டால்பாரதுபோலிருப்பாள்பாருபாரே.

பாரப்பாசெகமனைத்து மண்டபதமெல்லாம் பாங்கானகுகூழியிலே வைத்திருக்ககன்னி, சேரப்பாயிவளைவிட்டு யோகம்பார்த்தேன்சேர அண்டத்தில்ஞானம்பார்த்தேன், சேரப்பாசுத்தவிழல் மனமோயே ம்செகச்சாலகூத்தைவிட்டுதெளியமாட்டார், ஆரப்பா அவளைவிட் ஞானங்கண்டோர்அலைச்சழிக்கு மாசையென்றபாம்புதானே. (௲)

பாம்பையல்லோ ஆபரணம்பூண்டவீசன் பரிவாகமதிபோடு ன்றைருஷ், பாம்பையல்லோ முன்னூலாய்ப்போட்டகூத்தன் பாங னகரிபுரித்தப்பாணிபாணி, பாம்பையல்லோகங்கணமாய்தரித்துக் ண்டுபெரியுமூவைத் தோளுந்த்துப்பாதந்தூக்கி பாம்பையல்லோவு னைக்குமோதிரமாய்ப்போட்டுப்பாரென்றுஅகண்டத்திலாடினாரே ()

ஆடினதோர்கூத்தெல்லா மாத்தாள்மெச்சி யண்டையிலேய தானையிருக்கிக்கொண்டாள், நாடினதோரவளருகிலரனுமெய்வார் றியோமவனவரு மொன்றுவொன்று, ஊடினதோரிடமெங்கேமெ கேட்டதெங்கே யொன்றாகக்காணுகிற நடனமெங்கே, கூடினதோ கண்டத்தின் சோதியெங்கே கூசாமல்மவுனத்திற்கூடிக்காணே. (௭)

மெய்ஞ்ஞானகுரு.

காணப்பா மகாவனை நாதவோசைக் கன்னிக்குப் பீடம வு னஞ்ஞானம், உன்னப்பா ஆணப்பா நாத்தோடு வொருமூ யா

பொருவழியாயொன்றாயே டும், தோணப்பாதோற்றுவது அங்கொன்
றுமில்லை சுத்தவெளிரவிகோடிசூழவன்னி, ஆணப்பாமாகோடிகண்கொ
ள்ளாது ஆச்சரியமதிகமென்றமகாரங்காணே. (௯௮)

மகாரமல்லோ முத்திபாசான்கூட்டி வழிகாட்டுமுறைமையது ஞான
மார்க்கம், மகாரமல்லோவடங்கியத்தாதாண்டி மருவிநின்றவிடமல்
லோ கேசரிநான்மைந்தா, மகாரமென்னுமெ. முத்தியென்பார்மான்
பார் மாட்டுவதுமுன்னெழுத்தென்றுகாணார், மகாரமென்னமகாரவி
த்தைதயதிதவித்தைவாய்திறந்துபேசாதேமவுனமமே. (௯௯)

மௌனவித்தையேதென்றால் முன்னெழுத்தேயென்பார்மாட்டுகி
றதினங்காணார்மார்க்கங்காணார், மௌனவித்தையாவதென்னவாய்மூட
லென்பார் மாடுமுதற்குகிளையினாலாவதென்ன, மௌனவித்தைகேட்
டிருப்பார் கூட்டுறவுகாணார் வாய்மூடவழியோடோதங்கேளார், மௌ
னவித்தையாசாந்தான் தூண்டிக்காட்டில் மணிமுதலாய்இசைநாதங்கே
ழ்க்குந்தானே. (௱)

கேழ்க்கையிலே மதியினிடவயிர்தஞ்சிக்கும் கெடியானதுவாசமூ
ர்த்தங்கடந்துதோன்றும், வாழ்க்கையிலேயாசையறும் தன்னினைவும்போ
கும்வாருதிபோலண்ணாக்கிலயிர்தமோடும், நாக்கையிலேசவிகோடி காந்
திகாணும் சச்சிதானந்தவொளிதானேதோன்றும், மூட்கையிலேமேலயி
ர்தலகிரிமீறும் மூன்றுகமுங்கூடினமாகு மூட்டிப்பாரே. (௱௧)

மூட்டையிலேயுலகத்து கிரிகொண்டுமூட்டு முதிர்ந்தயின்புவின்
னுக்குள்கிரிவந்துதாக்குர், கூட்டையிலேமகாரத்தையறிந்து கூட்டுங்
கும்மென்றநாதத்திற்கூடியேறு, மாட்டையிலேயறிவோடுமணத்தைமா
ட்டுமறுநாளும்நாதத்தைகூர்ந்துகேளுஓட்டையிலேயொருவழியாயோ
டிற்றானுத்தமனேயச்சின்னமுத்தியையா. (௱௨)

ஏறுகிறதுறை.

ஐயனேகுருவானவகண்டமூர்த்தி அதிதமென்றஞானமெல்லாமரு
ளிச்செய்தீர், மெய்யனேயேறுகிறசாதகத்தைச்சொல்லும் வேதாந்தல

ட்சியத்தைவிளக்கச்சொல்லும், துய்யனேநிலைதோறுமெழுத்தைச்சொ ல்லும் சொற்பெரியபிராணாய சூக்ஷஞ்சொல்லும், தையனேதையமெ ன்றநிர்த்தஞ்சொல்லும் சாதகமாய்லக்ஷியத்தைச்சாற்றிடுமே. (௬௩)

சாத்துமென்று கேட்டநாத்தமாணுக்கனேகேள் சந்தோஷமாச்சு இப்போசார்புசொல்வேன், ஏற்றமென்றமூலத்திலவாசிவைத்துவெளி தாகப்பிராணாயம்பண்ணிதேறு, ஆத்துமென்றகுண்டலிக்குள் நடனங் கண்டு ஆதித்தன்கொடியைப்போல்காந்திகாணும், மாற்றுமென்றகண் டத்திலுங்கென்றூணு வாய்திறக்கவொட்டாதுவழிசெய்வாமே. (௬௪)

வழியோடேநின்றுரைத்துப் பழக்கமாகி மனோன்மணியாம்புருவ மையத்தூடேசென்று, ஒளியோடே மவுனத்தையோட்டிப்பூது உத்தம னேசாம்பவியைக்கண்டுகொள்வாய், தெளிவோபோயிவ்வளவும்யோக மார்க்கம் நின்றவனேசிவயோகி நினைவாய்க்கேளு, தெளிவோடேவிந்து வென்றகுருபத்தில்நின்று தாக்கப்பாமவுனத்தைதாரையாமே. (௬௫)

ஆமப்பாவிந்துவிலே ரவிமதியோர்கூடி ஆச்சரியங்கண்கூசிமயக்க மாகி, ஓமப்பாநாதத்திற்செவிடுபட்டு ஊமையென்ற வெழுத்தையடையவு ருவங்காணும், தாமப்பாசத்தியிலே வன்னியோடு சதகோடிரவிமதியு மொவ்வாவொவ்வா, வாமப்பாலுண்டவர்க்கித்தனையுங்காணும்வாய்பே சாஞானிக்குமாயங்கானே. (௬௬)

தானென்றசிவத்துக்குள் மௌனஞ்சென்றால் சதகோடிநவகோடி வன்னிரவிசோமன், பாவென்றபரத்தின்கீழ் முப்பாழுண்டுபார்மகனே அகாரமொன்றுஉகாரமொன்று, வாவென்றமகாரமொன்றுமுப்பாழாக வழங்கிற்று அதஞெளியைச்சொல்லப்போகா, தேனென்றமொழியுடை யனமனாந்தத்தைதேவியிடபதமென்றகேசரித்தான்காணே. (௬௭)

காணிந்தகேசரத்தின்தாயின்காந்தி கண்கொள்ளாவிண்கொள்ளாக ரையுங்கொள்ளா, ஆணிந்தப்பனையென்பார்அம்பாந்தானென்பார்அவ ளுக்குள்மவுனமுண்டு அறிவுகொண்டுபாரு, ஊணிந்தமௌனத்தைதவிஷ்

களமாய்ப்போவாய் ஓகோகோஅம்பரத்திலேதோவேதோ, தோணிந்த தப்படியிருந்தாலபத்தின்னேர்மை சொல்லரிது அப்புரத்தே சோதி தானே. (௪௮)

சோதியென்றுபராபரத்திலாறுவரையுண்டு சொல்லையிலேகேட்டிருப்போம்சொல்லிக்காணும், ஆதியென்றமூலகுருபோன்மைந்தா ஆண்கின்னைச்சிங்கனென்றகொங்கணர்தான்கேளு,வாதியென்றலவர்வாதி ஞானவாதிமகத்தானகுளிகையிட்டசித்தன்வாதி, பேதியென்றல்மேருப்போலேயும்பண்ணும்பெருவாதிரசவாதிபேருள்ளோனே. (௪௯)

பேருள்ளகொங்கணர்தான் குளிகையிட்டுப் போனபூரணத்திலாறுவரைகண்டார், ஆருள்ளாருலகத்திலவரைகுருசொல்ல ஆச்சரியஞ்சித்தருக்குக்கீர்த்திவைத்தார், நேருள்ளரிஷிகளொடுமுனிவராயர நோக்கசமாதியிலேயிருந்துகண்டோருண்டு, தாருள்ளசலத்தோடுஞ்சென்றுநில்லைசமர்த்தானமனதினிடசத்திதானே. (௫௰)

சத்தியுள்ளவாசனையாய் குரங்குகேளு தண்டியல்லோ இந்திரியக்கொம்புக்குள்ளே, பத்தியுள்ளேயலைத்தடித்துபேய்க்கூத்தாக்கிபாங்கானமனதையல்லோசின்னம்பண்ணி, முத்தியுள்ளவாசனுக்கு யேற்றாதமுழுமோசசனியனப்பாஞானத்துக்கு, கொத்தியுள்ளவாசனையையடக்கிப்பார்த்தால்குருடனுக்குஞானவழிகூடுங்காணே. (௫௧)

கூடுவதெப்படிதான்ஞானமூர்த்திக் குரங்கைவிட்டகலுகிறவழியைச்சொல்லும், நாடுவதுவுலகத்தில்வாதம்வந்தால் நன்மனதுஉண்டானால்சாஸ்திரத்திற்சொல்வார், ஊடுவதுசாதுசங்கம்வேதாந்தம்பார்த்தால்உத்தமனேவாசனையாங்குரங்குபோகும்,ஆடுவதுதொய்தவாசனையிலேற்றும்அப்படியேயுலகத்திலனேகம்பேர். (௫௨)

போனவுலகத்தில் ஞானமுற்றும் பேசாமலிருக்கிருந்த விடத்தில் மைந்தா, வானானபோதத்திலிங்கமாகும்வாறதிக்குபேருவுச்குட்டுவே கோடி, காரணகாமத்தால்சுரபாண்டிலிங்கம்கைவிட்டசமாதியினால் சுந்தரமாலிங்கம், தாரணமலைதோறும்பூமிதோறுஞ் சாற்றரிதுசாற்றரிது சார்ந்துபாரே. (௫௩)

பாரப்பாசுயம்பில்வந்துபிறைகூடியேற்றால் பலித்ததப்பாஞானசித்திமவுனசித்தி, நேரப்பாவொன்பதுபேரிதியேயாறுகிகாகப்பெலிகொ

ண்டோர்நீகுழுவர், காரப்பாவிண்ணையென்றால்காவார்கர்த்தர் காத்தாலேஞானசித்திகைகலந்துகூடும், ஊரப்பாவாதியைப்போல்நீங்கள்கெட்டவுழுந்தவென்பார்சித்தர்கள்தானுரைத்திடீரே. (௫௪)

உரைக்கவல்லோராஜயோகம்வைத்தாரீசன் உண்டுடுத்துத்திரிவதற்கோசொன்னாரையன், மறைக்கவல்லோ வாசனையோலகிரிகொள்ளுமென்றார் மாத்தானதெக்ஷணாமூர்த்தியாசான், நிறைக்கவல்லோனோயோகமுதல்ஞானஞ்சொன்னார் விதிற்கவிடமற்றிருந்த நிர்மலமாஞ்சோதி, இரைக்கவல்லோவூரினதோர்கேணியைப்போலெடுக்கெடுக்க வெழும்பிவரும்வாசனைத்தான்காணே. (௫௫)

எழும்பாயல்வாசனையைக்கொண்டோன்ஞானி யேகாமல்வாசனையையடித்தோன்சித்தன், எழும்பாமல்கருவிகளையிருக்கச்சாடியிருந்தினவன்சிவயோகிவாதயோகி, எழும்பாமலடிப்பதற்கு சூட்சஞ்சொல்வேனென்மக்காள்மவுனத்தேயிருந்தாற்போகும், எழும்பாமல்வாசனைபோச்சுதானால்வதுமில்லைசத்தவெளியிருளும்போச்சே. (௫௬)

போச்சென்றுஇருக்கிறதோர் ஞானத்துக்குப் புகழானவல்லமைதானென்னமைந்தா, வாச்சென்றதுகண்டத்துள்வளைகளாறுமருவினால்சடத்தோடேயவனேசித்தன், நீச்சேன்றவரைபார்த்துவாரோன்மக்காள்நில்லுங்கோள்குகையினுள்ளேயென்றுசொல்லி தோச்சென்றதூணத்திற்சொக்கிநின்றசுந்தரானந்தன்வந்துதொழுதிட்டானே. (௫௭)

தொழுதுகொண்டுபதம்பிடித்தவகண்டத்துள்ளே சொக்குகிறேனென்றுசொன்னசுந்தரமேயையா, விழுதுகொண்டஆலைப்போல்நெட்டிட்டேறிவெளிகடந்துஆறுதலங்கண்டுவாரோன்முழுதுங்கண்டானென்பிள்ளையென்றுகீர்த்திமூட்டிவைப்பேன்சித்தத்தில்கோபம்வேண்டாம், பழுதுகொண்டுவருகிறேன்திரும்பாவிட்டால் பாராபரத்திலிச்சிடுவேன்பண்பிடீரே. (௫௮)

பாரப்பாஅதுகண்டவெளிசுத்தக்கானல் பார்ப்பதற்கோஅங்கொண்டுவிடமேயில்லை, கோப்பாரவிகோடிவன்னிகோடி கோனமதிகோடிகண்ணேகூசும், ஆரப்பாவளவிட்டோர்கண்டோர்விதி அதுக்குள்ளேசெ

ல்லரிதுமைந்தா போபோ, காரப்பாகுணையென்றுபட்டங்கட்டிக் கடுங் குளிகைசோடிட்டுக்கலந்திட்டேனே. (௫௯)

கலந்திட்டேனுருவனையில்லாதவோசைகண்டொள்ளவெளிக்குள்ளேகலக்கமாச்சு, கலந்திட்டேன்பருவனையிலடியோகோடிகண்கெட்டேன்மதிகெட்டேன்காதுங்கெட்டேன், கலந்திட்டேன்மூலனையிற்காந்திக்குள்ளேகடுகவந்தேன்கொங்கணனையழைத்திட்டேனே. (௬௰)

அழையுமென்றசொற்கேட்டுச்சுக்கரணந் தக்ஷணத்திற் கொங்கணனையதிசீக்கிரத்தில், விழவுடனேவோடிவந்துதெண்டனிட்டுவினவுடனேகொங்கணர்தாந்தக்ஷணத்தில், அழையுமென்றொங்கணையருங்கனைத்தானையா ஆச்சரியஞ்சொல்லுதற்கடியேன்வந்தேன், அழையுமென்ற சிஷனிடபின்னேவந்து அடியேன்தான்வந்தனென்றுபணிந்திட்டாரோ.

பணிந்திட்டகொங்கணனைவாரிமோந்து பராபரமேநீர்க்குணமேபண்புள்ளோனே, அணிந்திட்டஅறுவனையிற்சொக்கிச்சென்ற ஆதியென்றபராபரமேயையாவையா, மணியிட்டச்சிலம்பொலியைக்கேட்டமூர்த்திமார்க்கத்தையெப்படிதானேறினீரோ, கணியிட்டநிர்மலமாயனைத்திருலேகைலாயதேகமென்னதங்கயாச்சே. (௬௨)

ஆச்சப்பாஅப்படியேதான்வரவேணுமென்றுஆசைகொண்டிருக்கையிலேயழைத்தனுப்பிவித்திர், வாச்சப்பாமனுவொன்றவடியேனுக்குமைந்தன்மேல்கடாக்ஷித்தால்சொல்லவேணும், ஓச்சப்பாகொங்கணரேயுபசாரமென்னவோங்கினதையுரைக்கிறேன்கேளுகேளு, காச்சப்பாவுலகத்திலெடுத்ததேகங்கைலாசச்சட்டையாங்கருவைச்சொல்லே. ()

கருவென்னவொன்றுமில்லைமேருவுக்குநேரே காணப்பாயீசானங்கைலாயமாச்சு, உருவென்ன வெடுத்ததெல்லாங் கைலாயதேக முத்தமனேநிராகரஞானசித்தி, குருவென்னநிர்க்குணத்தின் மவுனத்துள்ளே குவிந்துனைத்தபெருமையினால்கையாலமாச்சு, அருவென்னமகாரவித்தைமுட்டிக்கொண்டுஆதிவிர்த்தகற்பமதுஉண்டுபாரே. (௬௪)

பாரப்பாகுதமுண்டுமவுனந்தாக்க பளிச்சென்ற ஏழுசட்டைபண்ணாயப்போதும், நேரப்பாஅச்சடந்தான்கைலாயதேகம் நிமிஷத்தேசித்தியாமுன்நினைவுக்கையா, ஆரப்பாவுனைப்போலேநினைத்தபடிபண்ண தரிதரிதுகூடாதுமூடருடபோர, சேரப்பாசொல்விட்டேனென்றபேச்சுசெப்புமுன்னேகைலாயமூர்த்திபாரே. (௬௫)

உற்றுநின்றபலநூலைப்பார்த்துப்பார்த்துஉளையாமல்வேதாந்தசித்தாந்தமென்று, பற்றிநின்றபாவசந்தானென்றுஉன்னிப்பாராமலலைந்துகெட்டானந்தங்கோடி, முற்றிநின்றவிடமெங்கே ஞானமெங்கே கொற்றிநின்றமேல்மூலந்துரியமெங்கே கூடுவார்மெய்ஞ்ஞானக்குறைவிதாமே. (௬௬)

குறைவேதுவாசனையாற்றோய்ந்தோடு கூடவல்லோமெய்ஞ்ஞானபூரணத்துநிற்கு, மறைவேதுமறையினிடந்தமேது மறைவற்றுநின்றதொருவெளியங்கேது, துறையேதுதுறைக்குள்ளேசோதியேது ருட்டியிக்கவிடமெல்லாம்ஞானந்தோற்றும், அறையேதுஅல்லவென்றுசம்சாரத்துள்ளேஅழுந்துமப்பாதோய்தநிருண்மைதானே. (௬௭)

ஆண்மையென்றுதோய்தந்திருண்மையல்லோ அகண்டபூதலண்டமெல்லாம்ஞானந்தோற்றும், ஆண்மையென்றுல்வாய்பேச்சாம்ஞானிவாயில்மண்ணையள்ளிக் கூறுகொண்டு மலங்கப்பார்த்து, கேண்மைகொண்டுவுலகமெல்லாங்கெடுத்துஆட்டி கெடியானபெண்பொன்ஞானிலே, தாண்மையென்றபிறப்பிறப்பைபீதப்பாய்ந்து சண்டாளக்கோபத்தைநத்தள்ளுகன்று. (௬௮)

தள்ளுகிறவுருப்புவாந்தாள்கருணைக்கேளு சாதகமாய்க்குண்டலிக்குள்வாசிவைத்து, தெள்ளுகிறபிராணயம்பண்ணித்திருந் திரண்டொவியுஞ்சிலம்பொலியுங்காணும்நாளும், நள்ளுகிறகண்டத்தேயங்கென்றாணுநலம்பெரியபுருவமையந்திறந்துபோகும், அள்ளுகிறகனிபோலேயமர்தம்வீழும்அப்பவல்லோகாயசித்தியறிந்துகொள்ளே. (௬௯)

அறிந்திந்தமதிடாவவிந்துமட்டெப்பனேயோகமீதே வறிந்துகொள்ளு,பரிந்திந்தவிந்துமுதல்நாதஞ்சித்திபோங்கானசிவக்கோடுபாந்தான்கேளு, அறிந்திந்தப்பாராபரகோடாறுகேளு அப்பனேமௌனத்தைத்தூக்கிக்கண்டால், செறிந்துநின்றஞானத்தின்யோகமாச்சுசெயலைதம்பமவுனத்தைசென்றுகாணே. (௭௰)

காணப்பாபராபரத்தின்மேலேயாறுகைவிட்டவகண்டமொன்றுநிர்க்குணந்தானென்று, பூணப்பாநிர்க்குணந்தான் நிராகாரந்தான்புகழ்நவிர்மலந்தான்போதந்தந்தம், தோணப்பாவிதுவாறுங் காணப்போகசொல்லுகிறவார்த்தையென்றுல்கேட்டிருப்போமைந்தா, ஊணப்பாசடம்விட்டுஅறிவுவிட்டுஉற்றுநின்றவண்டத்தேயறிந்துகொள்ளே. (௭௧)

அறிந்துகொள்ளு மதியளவுபிண்டத்தினுள்ளே அப்பனேயாறு
தலமறிந்துகாணும், அறிந்துகொள்ளுவிந்துவின்மேல்பரத்தின் மட்டும்
அறிவுக்குள்சக்கரந்தானப்பாகேளு, அறிந்துகொள்ளுப்பரத்தின்மேல்
போதமட்டு மாதாரநிர்மலத்தின்வரைகளாறும், அறிந்துகொள்ளுமே
லாறுங்காணப்போகா தாச்சரியம்கொங்கணரைவிட்டுக்காணே, ௭௨

காணப்பாதசதிட்சைக்கடந்தபின்பு நைவிட்ட சூத்திரத்தையாசா
ன்காட்ட, ஊணப்பாஅதுமவுனமற்றதெல்லா முாவார்த்தைஅகாரமுத
லுகாரமென்பார், வீணப்பாசிரசுமேல்வேதாந்தக்காகுழிவிரைந்ததிலேயு
ம்மென்றுஊனென்பார்கள், பூணப்பாவும்மென்றநாடமாமோ போக்க
றியான்சொல்லுகிறஞானந்தானே. ௭௩

தானென்றவிடங்காட்டிநாதங்காட்டி சாற்றுகிறமவுனத்தின்சார்பு
காட்டி, வானென்றவெளிகாட்டியாறுதலமுங்காட்டி வாய்மூடிஞுதிக்கவ
கையுங்காட்டி, ஊனென்றவுடம்பைவிட்டுக்கேசரியுங்காட்டியூமைநின்ற
விடங்காட்டியுணாக்கப்பண்ணி, கோனென்றகுருவெனும்வாய்பேசலா
மோகுரும்பரோகுருசொல்லவிரண்டுமாமே, ௭௪

ஆமிந்தவுலகந்தோர்ஞானவிதியையறிந்தேறிக் கூடுவது அறிதுமெத்த,
ஓமிந்தக்குண்டலியைத்தொட்டேற்ற ஊதுவதுகடினமெத்தயோகமார்
க்கம், வாமிந்தவாமத்தேநின்றுகொண்டுமகத்தானபானமூண்ணைவாய்க்கு
மிரண்டும், சோமிந்தச்சடையில்வைத்துச் சின்மயத்தைத்காட்டுப்சொ
ற்பெரியபூரணந்தான்சொன்னவாறே. ௭௫

வாறுனகுருவினிடவாழ்க்கைக்கேளு மகத்தானசடையின்மேல்ம
தியுஞ்சூட்டி, தானாநெற்றியிலேதிலையைவைத்துச் சற்பமலேவாஆபர
ணமாகப்பூண்டு, வீறுனகரித்துமேமேலேபோர்த்து விளங்கியதோர்புலித்
தோலையிடையிற்கட்டி, கூறுனசுடுகாட்டிற்குடியுமாகிக் கொள்கிறார்பலி
யெடுக்கக்கொள்கிறாரே. ௭௬

பலியெடுத்தகுருவினிடவாம்பக்கம் பகர்ந்துநின்றவென்தாயார்ப
ரிசுக்கேளு, பொலியெடுத்தஅஷ்டமாசித்திநிற்கப்புகழ்பெரியரத்தினவ
கையாபரணம்பூண்டு, கவிவில்லாயேகப்பிரகாசஞ்செய்து நன்னுயிரு

பதச்சேவைகாண்பதற்கு, ஒலியெடுத்தநவகோடி தேவர்சித்தரொன்று
னகணநாதர்போற்றுவாரே, ௭௭

அறிந்துகொள்ளுமெந்தாயே ஆசைப்பெண்ணப்பா அப்பனை
யெருதேறுமேழையேழு, அறிந்துகொள்ளு மிவனைமுன்னே யையா
வைத்துஆதரித்துக்கேட்டதெல்லாமருளிச்செய்வாள் அறிந்துகொள்ளு
மகண்டத்தேஞானசத்தி ஆத்தாளைப்பூசித்தாலறுபத்துமூவர், அறிந்
துகொள்ளுஞ்சடமெல்லாமவளேயாச்சு அப்பனுக்குமெனும்போடுகொம்
புமிரண்டே. ௭௮

இரண்டானவாயுவினிலொன்றுசத்தி நேராகசிவமேது பிராணவா
யு, ஒன்றாகநாடிநின்றசுழிமுனையுமாச்சு யோகமுமாஞ்ஞானமுமாமுற்
றுமேறு, தண்டானசுழிமுனைதானமெய்யம்பிற்குஞ்சாதகமாயிதற்குள்
ளேமுக்கிரந்தியுண்டுநின்றனசுழிமுனையிற்பிராணனேறிஸ்தாந்தயோ
கமிதுநாடிக்காணே. ௭௯

காணப்பா நெஞ்சினுள்ளேபிராணயோகம் கண்டுகொள்ளுந்தாமை
யிநால்போலாடும், ஊணப்பாயதிவிரட்டி அபானவாயுஉற்றுநின்றி
ரண்டையுங்கண்டாயானல் பூணப்பாவிதுக்குள்ளே ஞானயோகம்புஜ
ண்டருக்குச்சித்தியிதுவகலாயதேகம், தோணப்பாநவகோடிமானுகண்
டோர் சுகயோகமாவதிந்தத்துறையுமாமே. ௮௰

ஆமப்பாஆசைவிடகருவைச்சொல்வேன் அறிந்துகொண்டுஅறிவா
லேநின்றுபாரு, சேமப்பாதிரோதாயியாலென்றுக்கால் செகமெல்லாம்
பெண்ணுருவதானப்பா, ஓமப்பாபொன்மண்ணும் வாசனையிறுமை
மொற்றுநின்றவிந்திரியமபக்கத்தாசை,நாமப்பாவென்றுசொன்னஆண்
மையாசை நல்வினைக்குந்தீவினைக்கும்வித்துமாச்சே, ௮௧

வித்துக்குள்பாவமென்னபுண்ணியந்தானென்ன வெகுகோடிபுண்
ணியத்தால்புருஷஜன்மமையா,பந்துக்குள்வெகுகோடிபாவபுண்ணியம்
பாழானபெண்ஜனனமெடுத்தவாறு, கொத்துக்குளிவையறிந்துபாவமா
னகுழிக்குள்ளேவீழ்வாரோமானிடங்களேயோ, எத்துக்குளிவையறி
ந்துவேறாய்நின்றுஇகழ்ந்தவனேமெஞ்ஞானவீசனுமே. ௮௨

பூரணமேகண்டமே யகத்தினைத்தம் பொங்கிநின்ற நிற்குணமே
யென்னையீன்ற, காரணமேயுலகத்திற் பெண்ணாசைபோலக்கலந்துநின்
றசபமில்லைதருஜிக்கொண்டேன், ஆரணமேயதீதத்திலசுகந்தானென்ன

ய்ப்பனைச் சொல்லுகிறேனதைநின்றுகொள்ளு, வாரணமாங்குவிமுலையாளை
சைவிட்டால் மகத்தானமூவுலகும்விடக்குமேமே. அ௩

கோனபெண்ணாசைநீங்கிற்றானால் நிலையானதிரோதாயிமாய்கை
பாசு, ஞானவேதாந்தவெளியிற்சொல்வார்களென்றசகஞ்சொல்
வாயோயில்லை, வாராய்நீயென்மகனேபெண்ணாற்சிக்கி மகத்தானரிஷி
ன்சித்தர்கோடிபேர்கெட்டார், தாரானசித்தரொடுபஞ்சகர்த்தாள்தயன்
தின்றுபடும்பாடுசாற்றுமோனே. அ௪

சாற்றுகோள்வீதியிலேபடுகுழிதானுண்டு தகன்மேலேபுல்லோடு
செடியுமூடி, மாற்றுவேன்வீதியிலேகடந்தோன்வீழ்ந்தவாறெருக்கும்பெ
ண்ணாமாயக்கூபம், ஆற்றுவோனென்றாலுமாற்றப்போகா ஆகாபெ
ண்ணாவுகடித்துதானால், போற்றுவோனென்றாலும்பொல்லாக்காமம்பொ
றியிலிட்டநெய்போலப்பொங்கும்பாரே. அ௫

பொங்குகின்றகாமமென்னசிவத்தின்கூறு பொல்லாதஆசையென்
னமாலின்கூறு, மயங்குகின்றமோகமென்னமயேஸ்பரத்தின்கூறுமருவி
த்தமூன்றுமுலகம்பாழாய், தங்குகின்றயோகம்போய்ஞானம்பாழா
ய்ச்சமாதியெல்லாமித்திரியச்சாரமுடி, தொங்குகின்றமோக்ஷத்தின் த
ரைப்போரைக்குணியமாய்ஞானமெல்லாந்தோற்றுவாரே. அ௬

வாறானபெண்ணாசைவிட்டோமென்பார் மருவியவர்தனிப்பட்டா
சாரணஞ்செய்வார், தாறானசபணத்திற்பெண்தான்சொல்லில் சதாசிவ
னுல்முடியாதுமற்றோரேது, கூறானவிந்துவிடக்காயமோகங்குறியழி
க்கும்கிளைவழிக்குக்கூட்டைக்கொல்லும், வீறானவிந்துவுக்கு மேலேநி
ன்றுவிருதுபெற்றமௌனியல்லோவெட்டினாரே. அ௭

வெட்டினார்மௌனியந்தவிந்துபாம்பை வேதாந்தமென்றதொரு
பாளிலுலே, கட்டினார்மாய்கையைத்தான்சன்னிக்கீழே சச்சிதானந்த
வெள்ளச்சார்பிலுலே, ஓட்டினாரோட்டினார்நிர்க்குணத்தின்மட்டுமுத்த
னையதுவல்லோனானவீதி, கொட்டினார்கொட்டினார் சகலமெல்லாம்
சகச்சாவித்தையென்றுறிதனிந்துப்பாரே. அ௮

தெளிவதுதானெளிதல்லவாய்ப்பேச்சல்லசிங்காரபெண்கண்டால்ஞானம்போச்சு, அழிவதுதான்சடத்துக்குவடுத்தகூறுஆதாமூண்டுகூடுரதுபோகமென்பார், கழிவதுதான்காலேதுவாசியேதுலைகவிட்டமௌனத்திற்கலப்பதேது, ஒளிவதுதானென்னுளோவென்றுலோக மொரு கோடிமாண்டார்களுணிக்காணே. அக

காணப்பாபிறப்பிறப்பும்பெண்ணாலாச்சுக்கைகடந்தமாயமெல்லாம்பெண்ணாலாச்சு. பூணப்பாவிந்திரியம்பெண்ணாலாச்சுபுகழ்பெரியவாசனையும்பெண்ணாலாச்சு சோணப்பாமனம்புத்தியாங்காரத்தில் சொக்கிச்சுப்பெண்ணாலேகூட்டிப்பாரு, ஊணப்பாவுணப்பாவுனாக்கச்சொன்னேனுலகத்திற்பிரியாதேவிண்ணிலாடே. கூ௰

ஆடையிலேவிண்ணிக்குட்சித்தர்கோடியந்தமலைகளினாதாக்கள்கோடி, ஊடையிலேயண்டத்தில்மூனிவர்கோடி உற்றுநின்றபதமளவும்ரிஷிகள்கோடி, தேடையிலே சதாசித்தம் வேதம்பாரு சேர்ந்துநின்றயோகையிலேதெளியச்சொல்வார், நடையிலேயென்னேரம் மவுனத்தில்நாடுவரகமாம்வாசனைத்தான்நன்றாய்கேளு. கூக

கேளப்பாயிதைவிட்டு வுலகஞானி கேட்டதெல்லாஞ் சொல்லுகிறேன்மக்காள்மக்காள், நாளப்பாஜெகமெலலாஞ்சாங்கமென்பான்நலமானநூல்பாரான்திசைகூதயாவான், தாளப்பாமவுனமென்பான் விண்ணைப்பார்ப்பான்சாதகத்தைவிட்டுவிட்டுசிவனத்திற்செல்வான், நாளப்பாதினந்தோறுந்தற்கம்பேசிலமானபெண்ணோடுமயங்குவானே. கூஉ

மயங்குவான்பொன்றேடவெகுபிரட்டுப்பேசிமகத்தானஞானமெல்லாம்வந்துதென்பான், தயங்குவான்மண்ணாலேசார்வுகாணான் சாதகமாயோகத்திற்சார்ந்தேனென்பான், தியங்குவான்நோய்வந்தாற் பூரணமேயென்பான்செகச்சாலநிரோத்தாயிசிரிப்பாள்பார்த்து, மூயங்குவான்சமாதிவிட்டேனேயோவென்பான்மூடமொற்ற ஞானமெல்லாமூலதிற்பாரே. கூங

பாரப்பாசரீரமிதுசமாதிக்காகாபாழானஸ்தூலமிது வென்பார்கோடி, நோப்பா வாதம்வந்தால் ஞானம்வருமென்று நோகவலைந்தவர்க

கள்கோடாகோடி, ஆரப்பாவுலகத்தில்ஞானியுண்டோ ஆராய்ந்துநான்
கண்டேனென்பார்கோடி, வரப்பாவுழுதல்லே வெள்ளாமையாகும் வறி
ல்லானறுத்தடித்தகதையுமாச்சே. ௬௪

கதையாச்சுவுலகத்தில்ஞானமோவெனத் தங்கைகண்டாற்சொல்வா
ரேசல்போல்நெஞ்சம், அதையாச்சுயிதையாச்சுவென்றுசொன்னால் அ
வன்கையிலொன்றுமில்லை யறிந்துகொள்ளு, உதையாச்சு ஆறுடனே
தொழிலைநித்தம் முதுவானவன்வாதியுண்மைகேளு, தையாச்சுஆறு
னும்பொங்கியுள்ளஞ்சுடுமென்பாரசமேயமிஞானிதானே. ௬௫

நானென்றவாதியிலேரெண்டுவிதமுண்டு சண்டாளவாதியென்று
னுண்டுத்துப்பொங்கி, வானென்றஞானமென்னவேதைகண்டபின்பு ம
கத்தானபெண்ணோடேகூடியாடி, காமென்றராகமொடு கேளிக்கைப்
பார்த்துக் கண்டபெண்ணைத்தாய்போலேகருதிச்சென்று, ஊனென்ற
வுடம்புக்குயெடுத்துபோவென்டா றுனுத்தமனுக்குச்சனனமென்றநா
கந்தானே. ௬௬

நாகமென்றபெண்பேயேலயாசைவிட்டு நாதாந்தவேதாந்தஞ்சித்தா
ந்தப்பார்த்து, நாகமென்னவுலகமெல்லாமனதில்வைத்துநலமானதேவி
யுடகிரிகையிலேநின்று, நாகமென்னஜடமுதலாய்நாமல்லவென்று நாட்
டினுள்ளேதசதிட்டைசகடந்தபின்பு, நாகமென்றசிவசொத்தை வறுமை
போல்தின்று நாமறியோம்வாதமென்றுயிருப்பார்காணே. ௬௭

இருக்கையிலேசதகோடிதொழிலைச்செய்வார்இத்தனைக்குப்பொரு
ளேதுயிவன்வறுமைக்கென்பார், இருக்கையிலேசெயநீருஞ் செந்தூர
ஞ்சுன்னமெடுத்தெடுத்துயடுக்கிவைப்பார்அனேகங்கோடி, இருக்கையி
லேதொழிலெடுப்பா ரார்க்குங்காட்டா ரில்லையென்பா ருண்டென்பார
னேகம்பேர்கள், இருக்கையிலேசாதித்தமறிவைஊட்டி யிருப்பார்கள்ம
யுனமுத்தவாதிதானே. ௬௮

வாதியென்றாலவன்வாதிமவுனவாதி மகத்தானபிரபஞ்சத்தேயிருந்தாலென்ன, வாதியென்றாற்சகவாதிஞானவாதிவாக்காமற்சமாதியிலேயிருக்கவாதி, வாதியென்றால்விஜவாதிநிர்மலத்தின்வாதிவாய்திறக்கஅண்டத்தேவாழ்க்கவாதி, வாதியென்றாலவீட்டுக்கேசித்தர்செல்வார்மயக்குகின்றசெனனமில்லைமுத்திதானே. ௯௯

முத்தியிக்கவாதிக்குவருகுமென்றுமூச்சூதற்கிவன்சொன்னதொன்றுசொல்லி, சத்தியிக்கசிவசொத்தைக்கட்டுபெண்ணுக்கித்துபாழனைவினையமெல்லாம்பண்ணிப்பண்ணி, அத்தியென்றபஞ்சகத்தைப்பண்ணிப்பாவிஆங்காரத்தால்திரிந்துவேலைதபோட்டு, மற்றுமின்றுஅலைத்தவர்க்குநாகமெய்தியொருவார்போடிசென்மயொருவரே. ௱

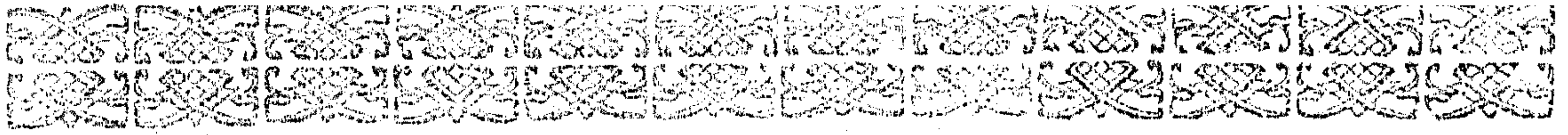
மாளாமலிருக்கவகைசொலவாகுந்தசொன்னார்பாண்டிமாத்துமாண்டிறந்துபிறக்கநன்றோ, பொருளாமலனைமிடித்தவாதியாகுல்வெகுசனத்துக்குபேறுதற்குஞானவீதி, அருளாபோபொருளாபோவென்றுமெண்ணியலையாமனின்றவனேவாதயோகி, இருளாபோவெளியாபோவென்றுமெண்ணியேகவெளிக்குள்இருளாகிப்போமே ௱௧

ஆகவப்பாயிருபத்து அஞ்சு ஆறு ௯
அறைக்கிட்டேன்வாதத்தையறிந்துகொண்டும்
ஆகவப்பாயிதற்குள்ளே ஞானம் ஆறு
அப்புறத்தேசொன்னதொருஞானம் ஆறு
ஆகவப்பாயிருபத்து யோகம் ஆறு
அறிந்தபட்டமெசொல்விளக்கேன் வல்லோருண்டோ
ஆகவப்பாபார்த்துணைத்தா விதமாமுத்தி
ஆதியென்றகுருவருளால் சொன்னமுற்றே.

சட்டைமுனிநாயனார்முன்ஞானம் ௱

முற்றிற்று.

—※—

சிவமயம்.

கைலாயக்கம்பளிச்சட்டைமுனிநாயனார்

அருளிச்செய்த

டூஸ் ஞானம் - நூறு.

கைலயப்பரம்பரத்திலென்னையாண்டக் கடவுளெனுக்கெக்கருணை மூர்த்திபாதம், கைலாயத்தெந்நாளின்றளுமிபாதக்கருணையுடன்போற்றி சித்தம்ஞானம்சொல்வேன் கைலாயநிற்குணோமேனிமலமேதேவர் காட் டுவித்தீர்கேசரியைச்சின்மயமாய்க்கையில், கைலாயபரம்பரையாய்வந் தபேர்க்குக்கடைப்பின்னை ஞானத்தைப்பாடுவேனே. ௧

பாடுகிறேன்சரிதையென்னதேவியுடனிட்டசப்பரிவாணகிரிகையெ ன்னதேவியுடபூசை, பாடுகிறேன்யோகமென்னமாசியற்றவமூர்த்தம் பா ர்க்கானஞானமென்ன மௌனத்தந்தம், பாடுகிறேன் இடக்கிரந்தனுமி தேரமிகம்பாங்கானஅஞ்சலிதான்மனமடக்குந்தேகம், பாடுகிறேன்பர ன்முன்னிவனுக்கேயென்றுகப்பிரானுள்ஞானசித்தைப்பவிக்குந்தானே.

காலென்றஞானத்தின்பூசிபேருஞ்சரதகாலயோகமென்றாகாயவீ டு, வாலென்றபூமிபிலேசித்தைகேளு மருவிநிற்குமரியானவுகாரவித்து, வேலென்றவெளியெல்லாம்பரவைநடுநின்றவோங்கார அண்டமென்றம காரமாச்ச, கோலென்றதாதமெய்வாகுமூரிபாடுங் கூட்டிட்டார்கோள்து துகன்னுறும்போச்ச. ௩

போச்சப்பாசத்துவங்களிந்தியப்பாட்டுப்புலன்கெட்டுநிலங்கெ ட்டுபொறியுங்கெட்டு, ஆச்சப்பாமலமாமைலயக்கிநின்றஆடுநகோடா ர்படம்போலசைக்குதன்று, பேச்சப்பாகேச்சுதிலோதாயிவெள்ளம்நிலை பெறுதுகளைமேபதாவினைபெது, மூச்சப்பாபடக்குமுன்னேமாயைவந்து சுத்திமுநிர்க்குதிஙைதன்னிவிடுமோசக்காதேனை, ௪

காணப்பாமனவாயாமாறுக்குள்ளே கடத்தேறப்போகாது கலக்கமெத்த, ஊணப்பாவென்றுசொன்னால்மனமுறுதுவுற்றுமெள்ளபிடித்தாலுமாயைவந்துகட்டும், வீணப்பாவுலகத்தோர்ஞானமெல்லாம்வேதாந்தசித்தாந்தமென்பார்கோடி, தோணப்பாஞானமென்னகண்டிட்டப்பில்லைச்சுடர்கோடிவெளிபோல்தோன்றுந்தானே. ௫

தானென்றநிர்மலயாமனத்தின்வீதி தாண்டறிது தாண்டினலரிவிபோற்றும், காலென்றமனதுசாதகத்தைக்கேளு கற்பமுண்ணவல்லுன்ஞல்வாசிதோறும், பாலென்றபாணத்தின்பொறையிலேலஙில்லு பகலாலுங்கேசரத்தில்மனந்தாண்டும்வானென்றவெட்டவெளிவடிவுகாணுமாச்சல்மெத்தமாச்சல்லொத்தமருவிகூடே. ௬

கூடுவதுநீயைக்குமுன்னேகுளிகைகூட்டும் கூப்பிட்டால்பூரணந்தான்கூடப்பேசும், பாடுவதுமனவாயில்மாயம்போக்குமருவிலேசொக்கிநின்றுஆட்டிவிக்கும், நாடுவதுபூரணத்திலேற்றிக்காட்டும் நலமானசாவணையாகெவுனமீறுஞ்சுகம், தேடுவதுசித்தருக்குக் குளிகைகேட்டுசெகத்தோர்க்குவாதமென்றதேட்டுந்தானே. ௭

தேட்டானவனைகடந்துமனமுந்தாண்டித் தெளிவானவறிவினுடவையுந்தாண்டி, நீட்டானபூரணத்தின்வனசானவென்று நோனமூன்றுவரையேறிச்சொக்கிப், பூட்டானபூட்டுடன்றுயிரங்கிவிட்டேன்மைந்தாபுகழானபெருவெளியிலேறப்போக, ஆட்டானகைலாயப்பாம்பரையாய்வந்தவாச்சரியமூலகுருவாக்குங்கேளே. ௮

கேளப்பாமூலருக்குகாலாங்கிபின்னைக்கொடியானகாலாங்கிமைந்தன்போகர், நீளப்பாபோகர்பின்னைக்கொங்கணர்தாங்கேளு கோரக்கநான்குமுறைபோனுகி, காளப்பாமேருவிலேதவசுபண்ணி சாதகமாய்கைலாயவர்க்கமானுர், ஆளப்பாபின்னையென்றலைசொபின்னையாச்சரியமின்னுமுண்டுசொல்லுறேனே. ௯

சொல்லுகிறேன்சிங்கென்றுமுன்னேபூணி சோதிகண்டபின்பதிலேமனதைபூணி, சொல்லுகிறேன்அங்கொன்றுபின்னேயுங்கனிசோதியிலேஆகாரங்கள்தனமுங்கண்டு, சொல்லுகிறேன் பிண்டமேலாமனமுன்னிதுடர்க்தேறிகளமெல்லாம்பார்த்துக்கண்டு, சொல்லுகிறேன்புருவமையமனத்திற்கூடிதாரித்தென்றஅறிவினுள்ளேசொக்கிஞேனே. ௰

சொக்கியல்லோ அறிவைவிட்டுஅகண்டமேறிதுயரறவேசமாதியு னேகற்பமுண்டு, சொக்கியல்லோமூன்று வரைசடத்தோடொக்கசரூ வகாரணமென்று துணிந்துபொங்கி, சொக்கியல்லோயேறுதற்குயி னவிதமென்று சோதித்துக்குளிகை யெல்லாம்பார்த்துப்பார்த்துசொ க்கியல்லோயேற்றிவைக்குஞ் சுரூபமணியென்றுசூக்ஷமாய்மூலருட-நூல் பார்த்தாரே. (௰க)

பார்த்தறிந்தாரிந்தமணி வாவெதென்றுபரிவானகயிலாய தெக்ஷணா மூர்த்தி; சேர்த்தறிஞ்சதம்முடையவர்க்கமான சீடரிலேதிருமூலர்சண்டி கசர் மாத்தறிஞ்சசனகாதிநால்வரோடுமருவிநின்றவியாக்கிரமர் பதஞ் சலியிருடு போக்கறிந்தவிடையேனொடொன்பதுபேர்பிள்ளைப் புகழான பூரணத்திலெழும்பென்றாரே (௰உ)

எழும்பையிலேநிர்மலம்போற்சடமோகாணுதேவென்றாற் பூரண காணதுக்கப்பேசும், எழும்பையிலேகுளிகைமுகற்கண்டிறப்பத்துயே றியதோர்தீபத்தின்சுடர்போர்காணும்எழும்பையிலேதேகமில்லை கே ாகோடிபேற்காணும்யெடுத்தஜடஞ் சூட்சமாயிருந்ததென்றால், எழு ம்பையிலேமேலெழும்பி மௌனமுத்து மிருந்துரைத்தசமாதியுடபலங் காண்காணே? (௰௩)

காணப்பாசொரூபமென்று கமலிதானென்று கையடங்காத ட்ட ாசித்திபொன்று, பூணப்பாகைகொடுத்துசின்மயமாந்தேவர்பொருளோ டேஅருளானபோக்குக்காட்டி, தோணப்பாதோன்றிநிற்கும்சும்மா அம் பரசுகமாகயிசைந்ததிலே சொக்குமென்றார் வீணப்பாமற்றதென்றார் சி ன்மயத்தைக்காட்டி வேதாந்தமூலக்கதைவிளம்பென்றாரே; (௰௪)

விளம்பினார்சனகாதி வேதாங்கங்கோடிவிதித்தாரே மவுனத்தை சு ண்டிகேசர், விளம்பினார்பதஞ்சலியுமனந்தங்கோடி விரித்தல்லோதிருமூ லரனேகஞ்சொன்னார், விளம்பினார்வாவா காமென்றுயாஜும்விரியாமலி நூறுஞானஞ்சொன்னேன், விளம்பினார்வெகுவாகயெந்நூல்கொஞ்சம் வேதாந்தமிர நூறும்விரைந்துகாணே (௰௫)

காணப்பாமும்மணியுங் கயிலாயவர்க்கம்கழியாமற்பிள்ளைகட்கேமெ ய்ஞ்ஞோர்க்கில்லை, தோணப்பாவிதுமூன்றுஞ்சித்தர் சொல்வார்சொற் பெ ரியபூரணமே சொல்லவேணும், வீணப்பா ஆராலுஞ்சொல்லக்கூடாவே

தாந்த அந்தத்தில்வெளியிற்கூட்டும் ஆணப்பாவொருபத்துநாலுமரப்புக்குள் ஆருக்குங்கிடையாது அறியார்காணே. (௰௬)

அறியாதகுளிகையுடன் சாரணையிற்குத்து அதன்பெருமை காணவென்றால்சொங்கணரைக்கேளு அறியாதவண்டமுதற்புவனம்பார்த்து மருவியதோர்பதம்பார்த்துத்திரிந்து ஆடிகுறியாகக்கம்பமெல்லாமேறிப் பார்த்து கூறுதபூரணத்தைக்காண்பேனென்றுநெறியாகமனமுரைக்கக் குளிகைகட்டி நேராகமனவரையிலேறினாரே. (௰௭)

ஏறினாராறுவரையிலியல்புங்கண்டுவிதமாகவறிவினிடவரையிற்சென்று-தேறினார்மனமுரைத்தார்கண்டத்தேறசேர்ந்தேறிசேர்ந்தேறியொருவரையிற்றாண்டி, கூறினாரிவ்வளவுமொன்றேயென்றார் கூசாமல்மருவரையில்குதிரைப்போட்டார்,மாறினால்சென்றுமனம்பிடித்துச்சென்றார்வரைமூன்றுங்கடக்கவொருகற்பமாச்சே. (௰௮)

ஆச்சப்பா நாள்தரையிலேறும்போது அரகராவொருசோடியிடிபோல்நாதம், மூச்சப்பாவோடாதுமுன்பின்றோனுமுதிர்ந்தமனமாயையினால்பின்னுஞ்சென்றார் கூச்சப்பாஐவரையிற்போக்கின்றுகுருகுணமொழித்ததிலேமனமூந்தேறி, போச்சப்பாசடமொன்றுமிராசையாகிபுக்கினார் அறுவரையிற்புக்கினாரே (௰௯)

புக்கியல்லோசுழல் காற்றின்றுரும்புபோலே புலம்பினாரூலருடபோன்பேரன்யக்கியல்லோமனம்போச்சுகுளிகைபோச்சு மாறுதமௌனமுன்னேமாண்டுபோச்சுஒக்கியல்லோசிலம்பொலிதானுள்ளே வாங்கஓகோகோகுளிகையதுகீழேவாங்குசொக்கியல்லோயென்செய்வேனென்றுயேங்கித்துரியத்தைவிட்டுமெள்ளக் கீழ்க்கொண்டாரே (௨௰)

கீழ்க்கொண்டார்கீழ்க்கொண்டகெடியாற்றித்தர்கேசரத்தைவிட்டுமெள்ள அறிவில்வந்துநின்றுநாட்கொண்டபாடெல்லாம்நினைத்துக் கொண்டுநான்பிழைத்தேநான்பிழைத்தேனென்று சொல்லி-ஆட்கொண்டயென்குருவேபூரணத்தினின்றீர் ஆச்சரியமெனையின்றுபிவரையேயையாவேட்கொண்டயென்றவத்தையீந்தேனேயோவெரு வெளியாஞ் சிலம்பொலியையேமேவென்றாரே (௨௧)

மேவென்றுசொல்லுமுன்மேமேற்கண்டபோகம்வேதாந்த சிரோன்மணியைபெற்றதினான்மைந்தா • கோனென்றகுருவுக்கு அவரேசிடர்

கோடிலக்ஷந்தோருசிஷருண்டோ காணேன், பானெனறமேவதாங்குருசித்தாந்தம்பார்த்து பறக்கிறதோர்குளிகைமுதல்வாதம்பார்த்து, தேனென்றகைலாயவர்க்கமாகி சித்தருக்குச்சித்தராய்ரிஷியானோ. (௨௨)

ரிஷியென்னசிலம்பொலியைக்கண்டாருண்டோ நேராகயதுக்குள்ளேசேர்ந்தாருண்டோ. ரிஷியென்ன ரஸவித்தையறிந்தாருண்டோ நிமிஷத்தில்கவனமுற்றுத்திரிந்தாருண்டோ. ரிஷியென்ன அண்டமுதற்புவனந்தாண்டிநின்ற நிறையாய்க்கண்டு வந்தோருண்டோசொல்லும், ரிஷியென்னமவுனமுத்தூசமாதிக்குள்ளே நின்றநிறல்நிலைகளமையாய் நினவாய்க்காணே. (௨௩)

ஞாணப்பாரிஷியாட்டுஞ்சித்தராட்டும் காரணமாய்மவுனத்தே நின்றோராட்டும், பூரணப்பாபூரணத்தைநின்றோராட்டும் பொன்னுகமரமுகலாய்புகழ்ந்தோராட்டும், தோணப்பாவாசியுடகுதிரையாட்டும் ஒன்றுமற்றுத்தன்மையமாய்நின்றோராட்டும். தோணப்பாயிது வெல்லாங் கொங்கணர்க்கேயல்லால் குருமூலகிற்சித்தருண்டோசொல்லிடுவே, (௨௪)

சொல்லிடமாய்ஞானமுண்டோகுளிகையுண்டோ சூட்சித்தகற்பமுண்டோ வாசிதானுண்டோ, மல்லிட்டவாத முண்டோ சுன்னமுண்டோ மகத்தானசிங்கியுண்டோ ஜெயநீருண்டோ; வெல்லிடுர்விடமுண்டோசாரணைதானுண்டோவெவ்வேறேகூட்டுகிறகுடோரியுண்டோ,அல்லிடுர்வேதைக்குகிரு வணந்தானுண்டே அப்பனேபதினேழுமமைக்திருமோ. (௨௫)

அமைத்தியவர்மூணுகாண்டம் பாடியதோரங்கமென்று இத்தப்பிள்ளைக்குமறிவுதோன்றும்; அமைத்தியவர்பாடினது பொற்கம்பிபோல் அறிவுகெட்ட மிலேச்சருக்கும்வாதசித்தி; அமைத்தியவர்கருவெல்லாம் வெட்டவெளியாகஆங்கங்கள்மறையாமற்சொன்னார்சொன்னார், அமைத்தியவர்பாட்டுக்கும்முடையநூல்தா னெருகாசமறைப்பென்றுஅமைத்திட்டாரோ, (௨௬)

அமைத்திட்டாரன்றுறுபிள்ளைகளைவேண்டி அம்மம்மா வெகுதெளிவுசாத்திரந்தான்மைந்தா, நிறைத்திட்டஆரணம்போல்வெட்டவெளியாகநீங்காமற்றுறந்து விட்டா ருளோடுபொருளும், குறைந்திட்டபுத்தியல்ல நிட்களமாம்புத்தி கூறுகபொருளை யெல்லாங்கூறிவிட்டார், மறைத்திட்டமவுனமெல்லாம்வெட்டவெளியாக வாய்திரக்கா வித்தையெல்லாம்வளங்கினரோ, (௨௭)

வளங்கியதோர்கொங்கணரால் மூலவாக்கமகத்துவந்தானுண்டாச் சுமக்காள்; விளங்கியதோர்கீர்த்தி யுண்டோவுங்களாலப்பா வெட்டவெளிக்கப்புறந்தேசெல்லமாட்டீர்; முளங்கியதோர்குளிகை யென்னகாயசித்தியென்னமூச்சற்ற விடத்திலே நோக்கமென்ன; பிளங்கியதோர்சித்தருடவர்க்கமென்ன பேய்மக்காள்மூவஞ்சுபேரிற்றுனே. (௨௮)

தானென்றுசொன்னதென்ன யென்னைப்பெற்ற சச்சிதானந்தவெள்ளத்தயவுள்ளாரே, கோனென்ற முககுளிகை நமக்குண்டையா கொடியதொரு மவுனவித்தை நமக்குண்டையா; பானென்றவாசிவித்தை நமக்குண்டையா பாங்கானகாயசித்தி நமக்குண்டையா, வானென்றவெட்டவெளியேறியாடி வருகிறேன்விடைகொடுத்துவாழ்த்திடீரோ. (௨௯)

வாழ்த்தியுன்னையனுப்பினால்பூரணந்தான்வரைகடந்து ஆறுவினைவேறுவாயோ, வாழ்த்தியுன்னையனுப்பினால் நரகத்துள்ளே மயங்காமற்செல்லுவையேனமந்த சொல்லு, வாழ்த்தியுன்னையனுப்பினுலிடியிற்குள்ளே மயங்காமற்றியங்காமல்மருவுவாயே, வாழ்த்தியுன்னையனுப்பிலென்னமுன்னால் வாய்பேச்சோவரைகடக்கும்மார்க்கந்தானே, (௩௰)

மார்க்கமென்னயென்னை யீன்றகைலாயமூர்த்தி மகத்தானசமாதியுள்ளேகற்பமொன்று வாழ்ந்தேன், சேர்க்கமென்னசிவாலயங்கள் பலியேத்துண்டேன் சிவமேதுநீரன்றிவேறொன்றுங்காணேன், ஆர்க்கமென்னகுளிகையிட்டுசென்றுபோரோ னங்கங்கேமனந்தேறியேறிப்போனேன், தீர்க்கமென்னசொக்கினும் சொக்கிப்போறேன திரும்பினுற்ஜடத்தோடதிரும்புவேனே. (௩௧)

திரும்புகையோயென்மகனேதிடந்தானுண்டோ சிறுபிள்ளைபுத்தியல்லோசெப்புராய்நீ - வளர்பிறையோதேய் பிறையோரவி யினுள்ளே வருவதுபோலல்லவதுமாட்டிவாங்கும், பரும்பிறையோரவிகோடி பாய்கானவொளிக்குள்ளேகண்ணைகூசும் அரும்பிறையோமனந்தனைம்புமேவொட்டாது அரகராயென்மகனேயறிவாய்நீயே. (௩௨)

அறியாதவரைப்பார்க்கநான் தானேறி அய்யனே மூன்றுவரைக்குள்ளேசிக்சி, நெறியாகநால்வரையிலே ரொட்டாமல் நிமிஷத்திலறிவினிலேவந்துநின்றே, மறிவானமனம்படைத்த கொங்கணரே சித்தர்மற்

ஞானையான்காணேன்மைந்தாசொல்லு. பொறியானவழியடக்கி ஞானந்த மாகி போனவரார்போகருடபிள்ளைதானே. (௩௩)

பிள்ளையென்று லவரல்லோபோகருக்குப் பிள்ளைபுகழான ரிஷிக ளெல்லாஞ்சித்தரென்பார், கள்ளையெனுமலவர்தன்னைமூலரிடம்போன சச்சிதானந்தவின்பமானபிள்ளை, கொள்ளையென்றுலவர்கொள்ளைஞான வீதிகொடிதானசிலம்பொலியைக்கேட்டுமீண்டார், விள்ளையென்றுவை ந்ததிறல்கிறதியாச்சு வேதாந்த அந்தமெல்லாம் வெளியாய்ப்போச்சே.

போச்சென்றுசொல்வதென்னபோய்வாரேனையா புத்திசொன்ன புத்தியெல்லாம் போட்டிட்டாயோ. வாச்சென்றுநின்வயத்திம் பிமைந்தபி ள்ளைவந்தாலென் கெட்டாலென்மகத்துவந்தானுண்டோ கோச்சென்ற நாதமெனயிடிகாலென்ன கோடிரவிகாந்தி யென்னபயமுண்டாமோ, ஊ ச்சென்றசிலம்பொலியைக்கண்டு வாரேனென்றுமனதாய் பூரணத்திலுன் னிடமே. (௩௫)

உன்னிடமே அண்டமுதம் புவனந்தாண்டி யொருநொடிக்குட்பதந் தாண்டிமூப்பாழுந்தாண்டி, மன்னிடருள்மனையைக் கண்டுபோற்றி ம ருவியதோர்பூரணத்திற்சென்றுயேறி, பன்னிடமர்தினந் தோறும்பறக்க மையா பாயுமோனது கடந்துவரைகளாறும, தன்னிடமர் போகறியேனும தருளாற்போரேன்தயாளிதிகடாக்ஷித்து அனுப்புவீரே, (௩௬)

அனுப்புறது பிறகுன்னையான்சென்று வாரேனவ்வளவுங்குகைக் குகீட்டமாயதில். தனுப்பிறந்தகனிபோலசென்றுதாண்டி சாதகமாய் சொரூபமணிமூன்றுங்காட்டி, கனுப்பிறந்தகமலியது மூன்றுங்காட்டி காட்டிலேயஷ்டமாசித்திறல்காட்டி, உறுப்பிறந்துமோர்தாண்டி யொ ருவரையிலேறி யுற்றுமறுவரையிலோடினேனே. (௩௭)

ஓடினேன்மூவரையிலிடியோகோடி ஓகோகோரவிகோடி வன்னி கோடி, வாடினேன்மனமிளைத்தேன் மயக்கமானேன், வாயிலிட்டகு ளிசைசென் றுயேறிப்போரேன், நாடினேன்கற்பமொன்று மூவரையிற் றண்டி நலமாகநாலுவரைக்குள்ளேசென்றேன், ஆடினேனுடினேனறி வுகெட்டேனாகாரமோசமென் றுயிரங்கினேனே, (௩௮)

இரங்கினேனாலுவரைக்கப்புரமேபோக வென்றாலேமுடியாதுயே தோஅந்நீதில், இரங்கினேனென்மக்காளுங்களாலாமோ யேதுசொன்று ய்பேய்ப்பிள்ளை யென்னபோச்சு, இனரங்கினோனிக்றும் பிள்ளையார்

சொல்வார்ஏகவெளிதிக்காடுபிடியோகோடி இராங்கினெனென்றுமேலமு டிவுகாணே ஏறினார்கொங்கணர்தானேநின்றுரே, (௩௯)

கொங்கணர் மகுத்துவம்;

ஏறியதோர்கொங்கணரைப்போலேயில்லை யேகவெளியிக்காட்டி லெப்படியோபோனர், மாறியதோர்மனம்பிடித்தார்யோகநிஷ்டையாரு ர் மாருவதுநிஜமென்றுவாமப்பூண்டார், கூறியதோரறுவரையைக்கண் டுமூட்டக் குமரியதோர்சிலம்பொலியைக்கேட்டுநின்டார், ஆறியதோர் மனங்கண்டவரவரேசித்தர் ஆச்சரியங்கொங்கணர்போலார் காணேனே

காணரிது காணரிதுகோடாகோடிகண்டுபோன்பாபருஷசித்தர்க்கு ள்ளே, பூணரிதுபூணரிதுவகண்டவீதி புக்கியல்லோசிலம்பொலியைக் கேட்கமாட்டர், ஊணரிதுஊணரிதுவெளியிற்பார்த்து ஓடுகிறேறுமென், நீர்கள்மக்காள்நீங்கள், தோணரிது தோணரிதுநாயாய்நின்றஞானம் சி டருக்குள்ளோர்மறைதுதுரியந்தானே. (௪௧)

சாங்கத்தார்.

தானென்றபூரணத்தைசாங்கத்தோர்கள் சகலமெல்லாம்நீர்க்குண மாய்நின்றதென்பார், வானென்றவெளியென்பாரொன்றுமில்லையென்பா ர் வாய்பேசார்சொன்னுக்காற் போமோசொல்லு, கோனென்றகுருவரு ளால்சமாதிகூட்டி குவிந்து நின்றுமவுனத்தின்நிலையைப்பற்றி, ஊனெ ன்றவுடம்பைவிட்டுஅறிவாய்நின்று உலாவுரதேசங்கமென்றுவுரைத்தி ட்டாரே (௪௨)

உரைத்திட்டா காரமென்றபிரிதிவுபோக்கி யோடுகிறவாசியினல் யோகம்பார்த்து, மறைத்திட்டமவுனத் தோடேமவுனமூட்டிமருவியந் தவறிவோடேவாசுமாகி. நிறைத்திட்டவ கண்டத்திற்சென்று ஆடிநே ரானஅண்டமுகற்புவனம்பார்த்து, முறைத்திட்டுத்தப்பாமற் சமாதியி ன்முல் முழுயோகிமுழுஞானிமுமூக்ஷாவாயே, (௪௩)

ஆமப்பாயிதுக்குமுன்னேயப்பியாசமார்க்கமறையுரேனஷ்டாங்கம் நன்ருய்க்கேளு, ஓமப்பாவகையாகவிரித்துச்சொல்வேனுத்தமனேசாட் டியாம நித்திரையைப்போக்கு, தாமப்பாசதாநித்தம்தாரகத்தேநில்லு சார்ந்துநின்றகேசரிலே சதாநித்தம்பாரு, சோமப்பால்கறித்தோடுங்கே சரியைக்கண்டால் சொல்லாதமுத்திரையைச்சொல்லுவேனே, (௪௪)

சொல்லுறேன் ரவிமதியும்வன்னிக்கூடிச்சொலித்துநின்றவிடமல் லோகேசரிதானப்பா. சொல்லுறேனதைப்பாருமனஞ்செயநீராகுஞ்சுத்

கவெளியறி வோமேடதாக்கியேத்தும், சொல்லுறேன்மனம் புத்தித்த மென்பார்ந்துடர்ந்து நின்றகுருபதத்தை சூட்டிக்கேளு, சொல்லுறேனை நிந்த மட்டும்புருவமையம் சூக்ஷுமதொட்டேழி யஷ்டாங்க துரைக்கே ளே (௪௫)

கேளப்பாயேமத்தைச்செல்லுவோநாளுங்கெடியானநேமமுடனுச னமுங்கண்டு. வாளப்பாபிராணாயம் பிரத்தியாகாரம் மகத்தானதியான மொடுதாரணையுங்கேளு,தாளப்பாசமாதியிடமிட்டையங்கம் தனித்தனி யேசொல்லுகிறேன்நன்றாய்ப்பாரு,வேளப்பாயேமமென்ற பத்துஞ்சொ ல்வேன் வேதாந்தபொறியறிந்தோர்பெரியோர்தானே. (௪௬)

பெரியோர்களகண்டமென்றஆன்மாவைநோக்கி பேரானபரிச்சின் னமனதுமாகி, அறியோர்கள்சாதியென்றஆச்சிரமம்விட்டு ஆசையென் றவிகற்பமெல்லா மடித்துத்தள்ளி, பரியோர்களிங்கிதையைநீக்கிப்போ ட்டு பராபரத்தைநோக்குவதே அங்கிஷையதாகும், சரியோர்களாவது ஞ்சகலமதத்தாலுங் தனித்தனியேகண்டிக்கப்படாதென்பாரே, (௪௭)

என்பார்களிங்கிதையாயிருக்குமான்மாவெய் தெங்குமிறைந்திருங் தகுருபமூர்த்தி, அன்பார்களிதுவலையோசத்தியந்தன்மைந்தா ஆரதிக ஆன்மாவர் சரீரதிசுபாவம், வன்பார்கள பகிர்ப்பை விட்டுவிட்டுமனமு றைத்தாலாரதிகமென்றுபேரு, அன்பார்கள்பிறைச்சரியுந்சரீராதிசுபாவந் தானென்றதத்துவத்தின்லைதனைத்தான்பாரே. (௪௮)

பாரப்பாபிரம்மமது சுபாவமாகபரவிய துதிரத்தரமுஞ்சஞ்சரித்தா ஸ்மனது நேரப்பாபிரம்மமிது சரியாயிதுவாங்கண்டாய் நிரந்தரமுஞ்சய வினோடுமினவுகேளு, காரப்பாசரீரத்தில்வருத்தத்தைநீக்கிசகலஜனம் நம்மைப் போலென்றுயெண்ணி, ஆரப்பாசுபா வத்திலேயுபோகஞ்செய் வார் அவரல்லோதயவுடைத்தோராறிந்துகாணே. (௪௯)

காணப்பாவேதாந்த சாத்திரமேசெம்மை கரைகற்றசமையமெல் லாம்பொய்யென்றுதள்ளி, ஆணப்பா இடப்பட்டால் ஆசேஷமென்பார் ஊஷணமுஞ்சிகளமுஞ்சுகதுக்கத்தாலே, வீணப்பாமானாபிமானம்வந்து வெறும்வெளிபோற்சொற்பனமென்றுதள்ளி, தேணப்பாதாங்காமல் கண்டத்துள்ளே சொக்குஞ்சமையமென்றுசெல்லலாமே, (௫௰)

சொல்லலாம்வேதாந்தத்துள்ளே முத்திதொடுகுறியாஞ்சாத்திர
ன்முத்தியில்லை- வெல்லலாமதிஞலே சொன்னபொரு ளெல்லாம்வே
ல்லைநாமதுதானென்ற பதல்லோமுத்தி -அல்லலாஞ்சொற்பனம்போலவ
தையிலேகண்டுஅதிலேமற்றபிரபஞ்சமெல்லாமெடுத்துமூழ்கி-நில்லல
மற்புதமாய் நிற்கயிடமற்று நிர்மலமாய்நிற்கிறதோ பூரணந்தானென்
னே, (௫௧

தானென்றபூரணந்தானாமென்றெண்ணி சதாநித்தம்மறவாமலிரு
ந்தாலுமில்-வானென்றகவிது காரியாச்சுதாச்சுமருவியதோராசாஸ்சாத்தி
ஞலேயப்பா கோனென்றதன்னிடத்தேவந்ததொன்றுமில்லைகூடிநின்று
போனதில்லையென்றுயெண்ணி, வேனென்றநிர்க்குணனும்வேறொன்று
மில்லைவேதாந்தநிசமென்றார் கௌசமாச்சே, (௫௨

ஆச்சப்பாநேமத்தைச்சொல்லக்கேளுஅனையுமேநன்றாகபூரண
ந்தான், வாச்சப்பா சத்தியமென்னமித்தை யென்னமருவியதோர்நானெ
ன்றுநானென்றதாரு-வீச்சப்பாநமக்குவந்தபந்தமேது வேதாந்தசாஸ்தி
ரத்தால்விளங்கப்பார்த்துகூச்சப் பாதிட்டப்பட்டார்தவசென்றுசொல்வா
ர் குலாமரிட்டவிடமெல்லாச்குருட்டுநோக்கே, (௫௩

நோக்கப்பாபிரமமதிலோகத்துள்ளேநுகர்ந்து நின்றகாமியத்தைந
ரகம்போலெண்ணி-வாக்கானவெறுப்புவத்துசொற்பனம்போலெண்ணிப
சகமிதுவென்றுதள்ளிமனதேறி - தாக்கான பொருளல்லோசச்சுதரநா
தம் தடையறவேதாஞனர்சந்தோஷமாச்சு-போக்கான வேதாந்தம்பிர
ம்மசாரம்புகட்டுகிற குருச்சொல்லும் பூரணமென்றெணனே. (௫௪

எண்ணியதோர்முன்னையுந்தானுண்மையென்றுயெண்ணியிருக்கி
றதுஆரென்றுயியம்புவாகள்- தண்ணிய தோர்தருவுரைத்தவுபதே
சைதானறிந்துபூரணமாய்முக்கனுகி-பண்ணியதோர்பதாமலெல்லாங்
கு-ருவுக்கேயீந்துபராபரத்தைதன்தேகம்போலேயெண்ணி அண்ணி
யதோர் சுகமுடனே துக்கமெல்லாம் ஆர்செய்துந் தனக்குவராந்தந்தாட்
போலுங்காணே, (௫௫

காணப்பா விப்படியேதீர்த்தியானல்லைசடந்தசிவபூசையென்று
சோல்வார்-வீணப்பாசகலநூலென்றுதள்ளி விரைந்துநின்றவிரத்திரெ
ல்லாவிட்டுவோடி-ஊணப்பாகுருப்பிறகேநிழலைப்போலே வுத்தமனே
சச்சுதானந்தனுனல்-ஆணப்பாதேவிக்குமுபசரித்துவென்றுஅறிகிறவே
சிறவணமென்றுவறிந்துகொள்ளே, (௫௬

அறிந்திந்தவேதத்திலேவிட்டுநீயுமப்பனேவாசனையாம் பிரபஞ்சந்தா
ண்டி யறிந்திந்தபுத்திராதிபாசத்தாலே மாயம்வந்துமூட்டையிலேகலச்
சைசெயாக்கிச், செறிந்துஅதையடிச்சகத்தில் வேதாந்தம்பார்த்து சீராகநி
ற்கிறதேசெம்மையாகும்; நெறிந்துநின்றவேதாந்தப்பிரமந்தன்னில் நினை
வோடுவருகிறதேயாசைதானே, (௫௭)

ஆசையென்றுமதியென்றுமதற்குநாமம்அப்பனேதான் பிரம்மமெ
ன்றுஆசான், நேசையென்றுவுபதேசப்படியே யென்றும் நேராகவேதா
ந்தப் பொருளென்றெண்ணி, பூசையென்றுமற்றதெல்லாந்தள்ளிவிட்டா
லுத்தமனேசிவமென்றுசொல்லுவார்கள், காசையென்று யென்னென்ன
காரியங்கள்வந்தாலும் கைவிட்டதுக்கம்வந்துகலங்கிடாதே, (௫௮)

கலங்காமல்நாம்பிரமம்மென்று யெண்ணிகவடற்றுநிரந்தரமும் வே
தாந்தம்பார்த்து, மலங்காமல்நிற்கிறதேவிருதமப்பாமகத்தானநேமமெ
ன்றயத்துமாச்சு, இலங்காம விருபதையுமனுஷ்டித்தாக்கா லென்கவே
மனந்திடமாயில்லாவிட்டால், துலங்காதசுவரில்லாசித்திரம்போலாகுஞ்
சுழியதுதானடிப்படைமூன்றொன்றும்வாறே (௫௯)

வாராகசுகாசனமாயிருந்து கொண்டு மருவியதோர்மூலத்தில் வங்
கென்றுபூரி, கூறுகும்பித்துமாத்திரையையேற்றிக்குறியோடேசிகாரத்
தால்ரேசிரேசி, காராகவிப்படிதானங்கென்றுகும்பிசாதகமாயிதுமூன்று
ந்தீர்ந்தபின்பு, ஆறுக அகாரமுதலுகாரங்காட்டி யப்பனேமவுனத்தாற்
கும்பித்தேறே, (௬௰)

கும்பித்துமௌனந்தான் குவிந்தபின்பு கொள்கிறதோர்மூலத்தை
விட்டுநீயுந், தம்பித்துக்கண்டத்தேநின்றலூதுகாலடங்கியுரைத்தபின்பு
மேல்மூலம்நின்று; சொம்பித்துவழியோடேமௌனம் பூரிச்சுகமாகப்பூ
ரணத்தைப்பதுக்குட்கும்பி, கம்பித்துமனத்தோடே ரேசகத்தைப்பண
ணுநலமானபிரம்மமென்றுபிராணனுச்சே, (௬௧)

ஆச்சப்பா விதுவல்லோபிராணாயாமம் அறிந்தவனுர்சிவயோகியறி
யாமற்றோர், ஓச்சப்பாபிரபஞ்சமென்றவாசைவிட்டு வொன்றையுந்தான்
மனதிலெண்ணாசங்கியாமல், வாச்சப்பாவந்ததென்றகாரணமாக மருவிய

தோர்ஞானமென்றமார்க்கத்தாடி, கூச்சப்பாகாமியத்தைநரகம்போலெ
ண்ணிகூறுனைகர்மமெல்லாம்விடுக்கநன்றே. (௬௨

நன்றாகவேதாந்தசாஸ்திரத்தாலே நாம்சாக்ஷியென்றுநித்தமுன
த்துநின்று; பன்றானமற்றதெல்லாம் நாமல்லவென்றுபரவிநின்று வுல
மெல்லாமவித்தையென்ற; கன்றானவுபாப்புவந்து நிரந்தரமுநினவா
காரணகாரியங்களெல்லாந் தவிழ்ந்துபோட்டு, வென்றானவொரு பொ
ளாய்நின்றயானு லுத்தமனேபிரத்தியாகாரமாச்சே; (௬௩

ஆச்சப்பாமாயையொரேமாயவின்ப மப்பனேசுத்தசைதன்னிய
ன்றும் போச்சப்பாவாகாயம்போலே யெங்குமோடியெங்குமறைந்தி
க்குங்கண்டாலுந்தான்; ஆச்சப்பா அவர்களைத்தானதீர்த்த மூர்த்தி
கன்ணிதோத்திரமாய்தியானம்பண்ண வீச்சப்பாபிரமம் மேன்றேதி
ணமாச்சு விளம்புகிறேனேந்துவகைசமாதிதானே; (௬௪

தானென்றவதிஷ்டானசைதன்னியத்தை ஏனையளித்துநிலவணா
ல்திபம்போல; ஆனென்ற அலைமற்றுத்திடமாக அப்பனேயகண்டமு
தானாய்நின்று, வேனென்றதோற்றமற்றுயிருந்தாயானுல்விளங்கியதோ
தத்துவலயசமாதியாச்சு, வானென்றசவ்விகற்பசமாதிகேளுமருவியதே
ர்தத்துவலயசமாதிக்குள்ளே, (௬௫

உள்ளாக விருக்கையிலேயேசுஞ்சுற்றமுறவாகக்கேட்டாக்காசந்த
னுவித்தை, தள்ளாகசவ்விகற்பசமாதியென்ற தானுனையாற்பெரியோ
கள்கேளுகேளு, விள்ளாகதிரிசானு வித்தைமார்க்கம் வியவியந்தசப
தியிலேநின்றிருக்கும் போது; தள்ளாகத்தன்னையனுசந்தானித்து த
மானசந்தானந்திரிசானமாச்சே. (௬௬

ஆச்சப்பாயிதின்பேருகவ்விகர்ப்பமென்பார்அருளியதோர்நிருவி
ர்பசமாதிகேளு, ஒச்சப்பாதத்துவலயசமாதிமுத்தி யுத்தமனேசாத்த
னுவித்தங்கேமறந்து, ஆச்சப்பா தாக்கமுற்றுமிருகம்போல ஆசசநியு
சத்தமெல்லாங்கேளாவிட்டால், கூச்சப்பாசித்தமதுசொரூபத்துள்மே
கொள்கின்றாற்பூரணத்தில் நிருவிகற்பமாமே, (௬௭

ஆமப்பா சமாதிவிட்டுசெஞ்சரிக்கும்போது மப்பனேசாத்திரங்க
பார்க்கும்போது, ஓமப்பாகாலமென்றநிறையமில்லை யுத்தமனேபிரபஞ

சடமில்லையென்றிடமாகி. சோமப்பாவிகாரந் தோற்றுகிறபிரபஞ்சந் சொற்பனம்போல்பாசமென்றமரியாதியடக்கி. வாமப்பாதிவிரமாம் பிறவிருதியார்க்குமகத்தானகாரணமுமென்றுயெண்ணே. (௬௮)

எண்ணியல்லோமனதுள்ளேபடாதேகீக்கியேகமாய்நிருவிகற்பமாகின்று, அண்ணியல்லோபிரபஞ்சத்தின்விகற்பங்கள்ளியறுபோகநிருவிகற்பசமாதியாச்சு! ஒண்ணியல்லோசொரூபத்தில்லயிச்சுநின்றுவும்நிருந்தவகண்டவிர்த்திகாற்றில்லாதீபம்; கண்ணியல்லோவுப்புண்டாபோலேமக்கான் சாதகமாயுன்னுருவங்கெட்டுப்போச்சே, (௬௯)

போச்சதுவுங் கடிகையொன்றுதானுய்நின்றும் புகழானபெருமை சொல்லயென்றும்கூடா, ஆச்சதுவுமவுனமுற்றுவாயைமூடி ஆசையற்றுவிருந்தாலல்லோவகண்டவிர்தி;வாச்சதும்பிரபஞ்சத்திற் கண்ட தெல்லாம் வாலையுடனுவைபோலும் மலைபோற்கானும்,கோச்சதுவுஞ்சிலந்தியுடநூலும்போல கூறுமத்தினங்கம்போற்குறிவைக்கானே; (௭௦)

குறியானவிண்ணுதித்தமேகம் போலுங்கோதியதோர்சொற்பனத்தின்பிரபஞ்சம்போலும்; நெறியானவகண்டநாமம்மிடத்தே மைந்தாநேராகவுண்டாகில்யிற்றுப்போச்சு, சரியானவெவ்வேறுநாமமாகி பாழுலகுநம்மிடத்தேதோன்றுந்தோன்றும். மறியாகவழிந்துப்போம்நாமேபிரமமற்றொன்றுமில்லையென்றுமயக்கந்தீரே. (௭௧)

மயக்கமற்றநாமொருவனென்னுக்குளெல்லா மற்றொன்று மில்லையென்றுதீரனுகித். தியக்கமற்றுயென்னேரமுள்ளிட்டுக்கொண்டு சேர்ந்துவருஞ்சந்தோஷதுக்கந்தள்ளி. மயக்கமறவொருட்டாய்தம்வந்து முன்னின்றுவிகற்பங்கள்பண்ணினுலும்; அயக்கமற்றுமற்றமனதிடமாய் சதுவாய்த்தள்ளியராகிகொண்ட கற்பித்தானுய்பில்லே, (௭௨)

நில்லப்பாசஞ்சாரகாலத்துன்னும் நேராகச்சமாதியிலே யிருக்கும்போது; அல்லப்பாதொய்தம்வந்தாலாதரவுபண்ணியசையாதமலே போலவிருக்கநன்று. சொல்லப்பாகற்பமது வகண்டத்தொய்துஞ்சூட்டி நின்றுகிடப்படுகல்மெத்தநன்று- வெல்லப்பாவாசனையையின்டா யானும் மேவியதோராரூடசமாதியாச்சே, (௭௩)

க்கல்லோகொழும்புபோலே சதாநித்தங்காத்திருந்தோமையாகிட்ட- கிளம்பினதோர்பந்துபோலனேகம்பிள்ளை கொடியிட்டேமாட்டியங்கேகிட்டினாரே, (௮௫)

கிட்டினேனங்கைலாயபரம்பரையினாலே கேளுமக்களாச்சரியங் கொங்கணர்தான்சென்று- கிட்டினேனென்றுசொல்லியீசானத்தேகெடியானரசமுண்டுசெட்டைபோக்கி - கிட்டினேனீசானந்துதித்தோமென்றுகெடியாகதவசிருந்து முத்தனாகி- கிட்டினேனென்றுசொல்லிதக்ஷணாமூர்த்தி கெடியானபதம்பிடித்துபணிந்திட்டாரே. (௮௬)

பணிந்திட்டகொங்கணரைப்பார்த்துநாயன்பாருலகிற்பிறந்தவனே யிப்படிதானானைப்பணிந்திட்டச்சட்டம்போக்கிக் கைலாயத்தேகமானது தான்வெகுகடினமதிகமெந்த-கனிந்திட்ட கனிவாலேயிறந்தர்லே கலங்காமற்சமாதியுற்றுகயிலாயத்திற்-றணிந்திட்ட புத்திகொண்டேயிங்கேவந்தாய் சாதகமாயொருவரையுங் கண்டிலேனே, (௮௭

கண்டிலேனாச்சரியங்குமாரனேபாரும் கலந்தநற்சென்மமிவர் கைலாயமானார், ஒண்டிலேகாலதுக்குமகத்துவந்தா னென்னவுற்றசிவலிங்கவுன்னிலப்படிதானாச்சுகண்டிலேனிவரைப்போற்சித்தர்காணேன்காரணமாயிவனுக்கு தீக்ஷிப்பேனான் பண்டிலேகொங்கணரை மயங்கவேண்டாம் பரம்பரமாய்வையதுதங்க மௌனந்தானே. (௮௮)

மௌனவித்தைமூலருக்கு முன்னேசொன்னேன்மருவியவர்காலாங்கிக்கதுவேசொன்னார்மகத்தான போகருக்கா லுனக்குச்சொன்னார்மவுவித்தை யகண்டாகியறிந்துகொள்ளு மற்றொன்றுமயக்கமற்றுமௌனத்தனதார்க்குமௌனவித்தையெய்தாக்காலவனேஞானி வாய்திறந்துபேசாதேமகாரம்நன்றே (௮௯)

நன்றானமௌனத்திற்கடிகைசேரநல்வினையுந்தீவினையும்நாசமாகும். நன்றானமௌனமென்றுநினைக்கமுத்தி நல்லோர்கள்நினைப்பார்கள்மற்றோர்காணார் நன்றானமவுனமல்லோரிஷிகள்சித்தர் நாலுதிக்குஞ் சொரூபத்தைக்கண்டார நன்றான மௌனமல்லோ சாத்திரங்கள்தோறும் நலமாகக்கூப்பிடுதுகண்டிலாரே, (௯௰)

கண்டிலார் மௌனத்திலனேகசித்தி காணுமப்பாசொல்லுகிறே னன்றாய்க்கேளுமண்டிலார்மந்திரங்கள்செபிக்கும்போதுஅப்பனேமௌ னமென்றதீக்ஷைகேளு ஒண்டிலாய்வாய்மூடிப்போச்சுமற்றுமொருசோக்ஷை மத்துண்ணுமொருபோதப்போ,விண்டிலாதென்னேரஞ்செபித்தாயானா ல் விளங்கியதோரேமூலக்ஷுமந்திரமுஞ்சித்தே, (௬௧)

சித்தாகுஞ்சித்தியுமாமெட்டெட்டுமாடுந் திறமாகநின்றவர்க்குமந் திரமுஞ்சித்தி,பத்தாகும்வேதத்தில்மந்திரத்தைப்பாவிபலபலவெனப்பே சியவர்சேவிப்பார்கோடி, கத்தாதுமகாய்போலேகற்றியென்ன காசிக்கு மாகா துசித்தியில்லை, முத்தானமௌனம்விட்டால் மௌனம்பாழாச்சு மோசமிந்தவேதமெல்லாம் பொய்யென்பாரே. (௬௨)

பொய்யென்றுமெண்ணியெண்ணியுலகங்கெட்டுப்போச்சப்பா வத னாலேயுகபேதமாச்சு,மையென்றுயோகத்தில் மௌனமுட்ட கம்முஞ்சித் தியறிவுமட்டுங்கலந்துதாக்கு மையென்றதிர்க்தமப்பா ஆதிர்காணுஞ்சா தகமாய்மேல்மூலந்தாண்டிக்காணும்,மெய்யென்றுபிடித்தக்காலவனே யோகி விநோதுயிதையறியாட்டால்விருதாமாடே. (௬௩)

விருதன்றோவுலகத்திலாசானென்றுவேடமிட்டுவேஷமிட்டுமோ டியேற்றி விருதான்றோபணம்பறித்துப் பிழைப்பாரையோ வேதாந்த மொன்றுமில்லைச்சாங்கமென்பார் விருதன்றோகெடுத்துவிட்டாருலகத் தோரைவேஷமென்றுமயக்காலேமயங்கிப்போனார், விருதன்றோசிஷ்ரு டபாவமெல்லாம விளையாட்டுபோலவாங்கிவிழுந்திட்டாரே (௬௪)

விழுந்திட்டாரென்றறிந்துகொங்கணரேநீர்தான் வெகுபிள்ளைபெ ற்றீராமுன்னூறுபிள்ளை, எழுந்திட்டப்பிள்ளையுண்டோ திறந்தானுண் டோநலமாகவுன்னைப்போலானொருண்டோ அழுந்திட்டசமாதியுண்டோ தியானமுண்டோ ஆகாதபிள்ளை யுடோசொல்லுஞ்சொல்லும், கொ ழுந்திட்டதேவரீர்கருணையினாலேயா கொஞ்சமற்றபிள்ளைவலேகூடிலே னே, (௬௫)

கூடாதகல்லடபுத்திசித்தர்வென்றார் கொள்கியேவரங்களைவலைப்பூ மியிலேகட்டி.நீடாகதண்டனிட்டுஅனுப்புக்கொண்டுகிமிசத்திற்குகைக யிலுள்ளே போந்துபோனார், ஆடானைதுவாட்டு வனேறசித்தர் ஆக

ந்தபோகமுண்ட ஆண்மைபாண்மை ஓடாறுலதுவொட்டு நிர்குணத்
தின்வழிதிமொருமனதாய்நின்று புத்தியுரைப்புத்காணே. (௯௬

காமென்ற கொங்கணர்போற்பிள்ளைபெற்றுலகற்குமடாகுட்டெ
ன ஞர்கைலாயமுத்தி, வாமென்றசுந்தரானந்தன்விந்துவரவற்றபூரண
ம்மேனகாபமென்ன, காமென்றவெளிகடக்கநடுவோம்நாங்கள்கரையு
றபோகத்தைப்பானஞ்செய்வோம், கோமென்றகைலாய பூரணமேதே
வர் கொள்கியதோருற்பணநூம் லபமுஞ்சொல்லே· (௯௭

சொல்லுகிறேன்கேளுங்கள்மக்காள்நீங்கள் சுகமாகவாரிதியில்போ
கஜலம்போலே, அல்லுகிறதிவலையைப்போற்பிறப்புண்டாகு அதுவே
ங்கும்விபரமெனசொல் வீரையா.பல்லுகிறசந்திரனும்நீரையப்பாவ
க்குபரங்கானாவியங்கேகன்றாய்ப்பாரு'சொல்லுகிறகெற்பத்தில்விந்துவ
ன்னிசிந்தாளிபாஞ்சத்திறற்சின்னமாச்சே (௯௮

ஆச்சப்பா ஜன்னமிந்தப்படியேயாகி லடங்கிறதுமக்கினியும்ரவிய
தியுங்கூடி,வாச்சப்பா சந்திரனிற்கலந்துபோனல்மாளுகிறவிதமிதுதான்
குளிர்ந்துபோகும், நீச்சப்பாசின்னமொடுபோணம்ரண்டும்நேராகமே
ன்மணியைத் தொட்டுமீறும் ஒச்சப்பாலக்கமில்லையெழுவகைத்தோற்
றமுத்தமனோ லுவகையோனிகாணே (௯௯

காணிக்கப்படியெல்லாங்கண்டுகொண்டுகலங்காமலிருக்காமல்யு
மேகோடி வாணிக்கயமட்டேஜெகச்சாலமெல்லாம் மனங்காண்டி ஆ
வில்வந்தாதெல்லாம்பேச்சு ஆனிந்தப்படிநீங்கள்சமாதிகொண்டு ஆ
விட்டால் குளிகையிட்டுவோடிப்பாருகோணிந்தப்படி சொன்னேபே
தமுன்னைத்தூக்கு சுழல்காற்றுத்தருநும்மதுபோல்மவுனமாமே (௱

மௌனமென்றீரெனையாண்ட தட்சுணாமூர்த்தி மலர்பணிந் ஞானெ
மதுநாறுஞ்சொன்னேன்மௌன மென்றநாதாக்கள் பதத்தைப்போற்
வகைபோடேறிகண்டாகவாதஞ்சொன்னேன் மௌனமென்றீர் ஞானப்
பொய்யென்றுசொல்லி வாகானசெயமண்டி போட்டே நூற்றில்மௌன
மென்றேசமாசத்தான் மக்காள்மக்காள் வாகானஞான முறை முற்று
காணே. (௱௧

—)·(*)(—

பின்ஞானம்முற்று.